

Rai și Iad

*ce ne învață Biblia
cu adevărat?*

© 2000 **Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională.**

Toate drepturile rezervate. Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword © copyright 2000-2005 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: Noel Hornor. *Critici Editoriali:* Scott Ashley, John Bald, Roger Foster, Bruce Gore, Roy Holladay, John Jewell, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, John Ross Schroeder, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Introducere

Cele mai multe religii și organizații religioase, inclusiv cele mai multe denominații Creștine, propovăduiesc că lumea bună se duce după moarte într-un fel de paradis, de obicei raiul (sau cerurile). Raiul (paradisul) este caracterizat de obicei ca un loc de o fericire de neîntrecut – paradisul absolut. Este propovăduit în mod obișnuit și este crezut că toți care se duc acolo vor trăi fericiți pentru totdeauna.

Totuși, considerând cât de minunat este presupus să fie acest loc, se pare că nimeni nu este în nici o grabă să se ducă acolo.

Moartea, care potrivit cu cele mai multe credințe tradiționale este poarta raiului, este privită în general ca un lucru care trebuie evitat cu orice preț. Prin științele medicale noi facem tot ce putem să prevenim moartea cât de mult posibil. Dacă această călătorie în rai s-ar putea face prin mijlocirea unui tren expres ceresc, am descoperi că aproape nimeni nu ar vrea să cumpere bilet? Am afla că cei mai mulți oameni ar prefera continuarea vieții prezente aici pe pământ în locul unei posibilități de a-și stabili locuința în ceruri. Acțiunile noastre arată că acesta este modul în care gândesc cei mai mulți dintre noi.

Ce o să facem pentru veșnicie?

Poate că motivul pentru lipsa de dorință de a intra în viața de apoi prin moarte este că nimeni nu s-a întors vre-odată să ne dea o explicație cu adevărat convingătoare cu privire la ce fac dreptii odată ce au sosit în rai. Dacă urmezi să-ți petreci eternitatea acolo, ai crede că Dumnezeu ne-ar spune în Biblie la ce să ne așteptăm odată ce sosim acolo. Ne vom petrece timpul ciupind harpele? Vom șede și simplu uitându-ne la Dumnezeu? Acestea sunt amândouă păreri relativ populare despre rai, dar cei mai mulți oameni nu-și pot imagina făcând fie una fie cealaltă pentru veșnicie. Veșnicia este, la urma urmei, un timp foarte lung!

Poate că ar trebui să ne întrebăm dacă aceste păreri populare vin din Biblie. Mulți dintre oamenii care se așteaptă să meargă în rai admit că se găsește foarte puțin în Scripturi despre ce se pot aștepta odată ajunși acolo. Istoricul și autorul englez Paul Johnson o prezintă în felul acesta: „Raiului ... îi lipsește adevărata încurajare. Într-adevăr, îi lipsește o definiție de orice fel. Este marea gaură în teologie” (În căutarea lui Dumnezeu [The Quest for God], 1996, p. 173). Dacă raiul este țelul pe care Dumnezeu l-a determinat pentru slujitorii Lui, de ce a dezvăluit El atât de puțin despre el în Cuvântul Său, Biblia?

Există un motiv excelent de ce întâlnim un vacuum când căutăm în Biblie ce vor face în rai „mântuiții” – acei care sunt cruțați de pedeapsa veșnică –. Motivul este simplu: *Biblia nu ne spune nicăieri că dreptii vor primi raiul ca răsplata lor*. După cum vom vedea, Biblia ne dezvăluie că Dumnezeu are cu totul altceva în minte – ceva cu totul diferit și cu mult mai superior părerii despre rai a celor mai mulți oameni.

Întrebări tulburătoare despre iad

Dar raiul nu este singura problemă pe care o întâlnim când considerăm părerile populare despre viața după moarte. Ce se întâmplă cu cei nedrepți, acei care nu corespund?

Mulți dintre cei care profesază Creștinismul cred că răii vor arde pentru totdeauna în iad. Ei pretind că pot găsi această învățătură în Biblie.

Dar trebuie să punem o întrebare simplă: Ar cauza un Dumnezeu milostiv o durere excruciantă și tortură asupra unor ființe omenești pentru milioane și milioane de ani – prin

toată veșnicia? Este posibil ca marele Creator, Dumnezeu al universului, să fie atât de neîndurător și fără dragoste? Deși „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23), Dumnezeu al dragostei, dreptății și milei nu are dorința să vadă pe nimeni, chiar și pe răii cei mai incorigibili, suferind în agonie pentru veșnicie.

Biblia ne spune într-adevăr că „a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate” (Faptele Apostolilor 17:31). La vremea aceea, toți cei care s-au pocăit și l-au acceptat pe Hristos ca Mântuitorul lor le va fi acordată viața veșnică. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume [decât Isus Hristos] dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4:12).

Dar ce se va întâmpla în ziua aceea cu oamenii nenorociți care nu au avut norocul de a fi expuși numelui acela? Vor fi aruncați țipând în iad împreună cu cei care urăsc și-L disprețuiesc pe Dumnezeu?

Numai o minoritate din populația globului pretinde a fi Creștină. Cei care profesază Creștinismul totalizează numai circa 28 la sută din populația lumii. Largi numere din celelalte 72 la sută, din cauza *unde* trăiesc, nu au avut niciodată ocazia de se pocăi și accepta cu adevărat pe Hristos. Și mai multe milioane de-a lungul secolelor la fel nu au avut niciodată ocazia din cauza *când* au trăit. Va fi just și drept pentru Dumnezeu să-i supună aceleiași pedepse pe care El o va administra acelor care l-au respins și s-au făcut pe ei înșiși dușmanii Lui?

Aceste întrebări nu sunt nici triviale nici ipotetice. Ele afectează majoritatea copleșitoare a oamenilor care au trăit vre-odată. Când sunt aduse la concluziile lor, răspunsurile tradiționale au implicații serioase despre caracterul, natura și judecate a însăși Ființei pe care Creștinii pretind să i se închine. Noi trebuie să privim aceste întrebări direct și cinstit. Nu este timpul oare să examinăm ce ne învață Biblia cu adevărat despre rai și iad?

Alătură-te într-o călătorie prin paginile istoriei și ale Bibliei tale.. Vei găsi răspunsuri foarte surprinzătoare!

Adevărul Biblic despre sufletul nemuritor

Credințele tradiționale despre rai și iad sunt bazate pe o învățătură susținătoare – că fiecare are un suflet nemuritor și că trebuie să meargă undeva după ce viața fizică încetează.

Această credință nu este unică Creștinismului tradițional. „Toate religiile afirmă că există un aspect al persoanei omenești care trăiește după ce viața fizică s-a terminat” (*Scriptura lumii: O antologie comparativă a Textelor Sfinte* [The World Scripture: A Comparative Anthology of Sacred Texts] Andrew Wilson editor, 1995, p. 225). Cu alte cuvinte, în general toate religiile cred într-un fel de esență nemuritoare, un duh care trăiește separat după ce trupul fizic moare. Cei mai mulți creștini cheamă acesta sufletul nemuritor.

Neputința de a înțelege corect acest subiect este un motiv de bază al credințelor prevalente privitoare la rai și iad. Dacă ar exista în ființele omenești o calitate nemuritoare, ar trebui să plece din corp când corpul moare. Vederile tipice ale raiului și iadului au ca baza lor credința în sufletul nemuritor care părăsește corpul la moarte.

Ce are de spus Biblia despre existența unui suflet nemuritor? Are această credință o bază Scripturală?

Mulți sunt surprinși să afle că cuvintele „nemuritor” și „suflet” nu apar împreună nicăieri în Biblie. „...Teologii admit corect că expresia „suflet nemuritor” nu există în Biblie dar declară cu încredere că Scriptura presupune *nemurirea* fiecărui suflet” (Focul care consumă [The Fire That Consumes], Edward William Fudge, 1994, p. 22).

Este surprinzător că o presupunere atât de importantă nu este propovăduită explicit în Biblie, considerând cât de confident teologii susțin doctrina aceasta. Dacă nu se află în Biblie, atunci de unde a originat această idee?

Noul Dicționar Biblic [The New Bible Dictionary] oferă acest scenariu al naturii nebiblice a doctrinei sufletului-nemuritor. „Grecii au crezut că corpul este un impediment vieții adevărate și ei așteptau momentul când sufletul avea să fie eliberat din lanțuri. Ei au conceput viața după moarte în condiția nemuririi sufletului...” (1996, p. 1010, „Învierea” [„Resurrection”).

Conform acestei idei, la moarte corpul se duce în mormânt în timp ce sufletul continuă să existe ca o entitate conștientă separată.

Credința într-un suflet și un corp separați, a fost foarte populară în societatea greacă și a fost propovăduită de unul dintre filozofii ei cei mai faimoși. „Nemurirea sufletului a fost doctrina principală a filozofului grec Plato....În credința lui Plato, sufletul...era ne divizibil și se mișca singur...A existat mai înainte de corpul pe care l-a locuit, și pe care l-ar supraviețui” (Fudge, p. 32).

Cum a intrat în Creștinism ideea sufletului nemuritor

Când a intrat în lumea Creștină concepția nemuririi sufletului? Vechiul Testament nu o prezintă. Enciclopedia standard internațională a Bibliei [The International Standard Bible Encyclopedia] explică: „...Noi suntem întotdeauna influențați mai mult sau mai puțin de ideea Greacă, Platonică, cum că trupul moare, totuși sufletul este nemuritor. Această idee este total contrarie conștiinței Israelite și nu poate fi găsită nicăieri în Vechiul Testament” (1960, vol. 2, p. 812, „Moartea”).

Biserica primului secol nu a susținut această credință. „...Doctrina aceasta este privită din ce în ce mai mult ca o inovație urmând epocii apostolice, nu numai nefolositoare dar dăunătoare înțelegerii și interpretării biblice corecte” (Fudge, p. 24).

Dacă o asemenea idee nu exista în Biserică în timpul apostolilor, cum a ajuns să aibă un loc atât de important în doctrina creștină?

Câteva autorități recunosc că învățăturile lui Plato și a altor filozofi greci, au influențat profund Creștinismul. Jeffrey Burton Russell declară: „...Ideea nebiblică a nemuririi nu a murit dar a înflorit pentru că teologii ... au admirat filozofia Greacă [și] au găsit suport acolo pentru noțiunea sufletului nemuritor...” (O istorie a raiului [A History of Heaven], 1997, p. 79).

Dicționarul interpretului Bibliei [The Interpreter's Dictionary of the Bible], în articolul despre moarte, declară că „plecarea nepheshului [suflet] trebuie privită ca o expresie figurată, pentru că nu continuă să existe independent de corp, dar moare cu el...Nici un text al Bibliei nu autorizează declarația că „sufletul” este despărțit de corp în momentul morții” (1962, vol. 1, p. 802, „Moarte”).

Trebuie noi atunci să acceptăm o învățătură care nu este biblică? Multă lume o ia de sigur că doctrinele lor sunt bazate pe viața și învățăturile lui Isus Hristos și ale Bibliei. Totuși Isus a zis în rugăciunea către Tatăl Său, „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). Le dă Dumnezeu libertatea oamenilor de să ia din filozofiile lumii și să încorporeze credințele lor în învățăturile biblice?

Dumnezeu L-a inspirat pe apostolul Pavel să scrie: „Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:20-21). Noi trebuie să ne uităm la cuvintele lui Hristos, profeții și apostolii din Sfintele Scripturi dacă dorim să înțelegem adevărul despre doctrina nemuririi sufletului și a oricărei alte învățături religioase.

Să căutăm în Scripturi să vedem exact ce ne spune Biblia despre suflet.

Sufletul în Scripturile Ebraice

Vechiul Testament ne învață că sufletul moare. În Genesa 2:7 aflăm că Adam a fost creat ca să devină un „suflet viu.” În Genesa 9:12 aceleași cuvinte ebraice sunt traduse „toate viețuitoarele” și nu se referă la oameni, dar la fiecare fel de animal distinct de om.

Dumnezeu le-a spus lui Adam și Eva, două „suflete vii,” că ei vor muri cu siguranță dacă nu-l vor asculta pe El (Genesa 2:17). Dumnezeu de asemenea i-a spus lui Adam că el fusese luat din praf și se va întoarce tot în praf (Genesa 3:19).

În Vechiul Testament omul este referit ca „un suflet” (Ebraicul *nephesh*) în mai mult de 130 de locuri. Termenul este aplicat de asemenea animalelor marine (Genesa 1:20-21), păsărilor (versul 30) și animalelor de uscat, inclusiv vitele, creaturilor „târătoare” cum sunt reptilele și insectele (versul 24).

Urmează, deci, dacă facem un argument pentru om ca având un suflet nemuritor, că și animalele trebuie să aibă unul, pentru că același cuvânt ebraic este folosit atât pentru om cât și

pentru animal. Și totuși nici un scholar biblic nu ar putea susține serios o asemenea pretenție pentru animale. Adevărul este că termenul *suflet* se referă la orice *creatură în viață* (fie om fie animal), dar nu la o esență separată, în viață, locuind temporar în trup.

Între declarațiile mai clare din Biblie despre ce se întâmplă cu sufletul după moarte sunt Ezekiel 18:4 și 18:20. Ambele pasagii declară limpede că „Sufletul care păcătuiește, acela *va muri*.” Nu numai că aceste scripturi arată că sufletul moare, dat sufletul este identificat ca o ființă fizică – nu ca o entitate separată sufletească având o existență independentă de a gazdei fizice.

Scripturile ne spun că morții nu au nici o conștiință. „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic” (Ecleziast 9:5). Ei nu sunt conștienți într-o altă stare sau loc.

Ne învață Biblia că avem un suflet nemuritor?

Unii cred că sunt scripturi diferite care suportă credința într-un suflet nemuritor. Să examinăm unele din aceste pasagii și să înțelegem ce spun ele în realitate.

Matei 10:28

„Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar cari nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheena” (Matei 10:28).

Învață Isus în acest vers că sufletul este nemuritor? Deloc. Dacă te uiți mai îndeaproape la această Scriptură vezi că Isus a spus actualmente că sufletul poate fi distrus.

Aici Isus ne avertizează de Judecata lui Dumnezeu. El spune să nu ne fie frică de cei care pot distruge numai trupul omenesc (grecescul *soma*) dar să ne fie teamă de El (Dumnezeu) care poate distruge și sufletul (*psuche*).

Simplu spus, Hristos arată că atunci când un om omoară pe un altul moartea care rezultă este numai temporară; Dumnezeu poate învia pe oricine fie la viața aceasta (vezi Matei 9:23-25; 27:52; Ioan 11:43-44; Faptele Apostolilor 9:40-41; 20:9-11) sau la viața viitoare. Noi trebuie să-L respectăm pe Dumnezeu singurul care poate să distrugă orice posibilitate a unei învieri la viață ulterioare. Când Dumnezeu distruge pe

cineva în „gheena,” distrugerea acelei persoane este permanentă.

Care este „gheena” vorbită în versul acesta? Cuvântul grec, *gheena*, folosit aici, vine dela o combinația a două cuvinte ebraice, *ge* și *hinnom*, însemnând „valea Hinomului.” Termenul original se referea la o vale în partea de sud a Ierusalimului în care se închinau la zeități păgâne.

Din cauza reputației ei ca un loc abominabil, a devenit mai târziu un loc în care era ars gunoiul. Gheena a devenit sinonimul cu „un loc pentru ars – un loc folosit pentru aruncarea lucrurilor nefolositoare.

Numai Dumnezeu poate să distrugă existența omenească și să elimine orice speranță la înviere. Scripturile ne învață că Dumnezeu îi va arde pe toți cei răi.

1 Tesaloniceni 5:23

Mulți sunt încurcați de o expresie pe care apostolul Pavel o folosește în scrisoarea lui către Tesaloniceni: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23).

Ce înțelege Pavel prin fraza „duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru”?

Prin „duhul” (*pneuma*) Pavel înțelege mintea omenească care ne dă

puterea de a gândi, crea și analiza existența noastră. Prin „suflet” (*psuche*), Pavel înțelege viața fizică și conștiința ei. Prin „trupul” (*soma*), Pavel înțelege carnea trupului fizic. Pavel a dorit ca întreaga persoană, inclusiv mintea, vitalitatea vieții și trupul fizic, să fie sanctificat și fără vină.

Apocalipsa 6:9-11

„Când a rupt Mielul pecetea a cincina, am văzut supt altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii, pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” (Apocalipsa 6:9-10).

Pentru a înțelege această scriptură trebuie să ne reamintim de context. Ioan privea o viziune în timp ce „era în Duhul” (Apocalipsa 4:2). Sub inspirație el vedea simbolic evenimente viitoare. A cincina pecete este simbolul figurativ al marelui

necaz, un timp de tulburări mondiale precedând reîntoarcerea lui Hristos. În viziune Ioan vede sub altar pe credincioșii martirizați care și-au sacrificat viețile pentru credința în Dumnezeu. Aceste suflete strigă simbolic, „Răzbună sângele nostru!” Aceasta poate fi comparată cu sângele lui Abel simbolic strigând din pământ către Dumnezeu (Genesa 4:10). Deși nici sufletul nici sângele nu pot vorbi cu adevărat, aceste fraze demonstrează figurativ că un Dumnezeu al dreptății nu va uita faptele rele ale omenirii săvârșite împotriva adepților Săi.

Acest vers nu descrie suflete în viață care s-au dus în rai. Biblia confirmă că „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer” (Ioan 3:13). Chiar și dreptul rege David, un om după propria inimă a lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13:22), a fost descris de Petru că „a murit și a fost îngropat” (Faptele Apostolilor 2:29), nu în viață în rai sau altă stare sau locație.

Învățăturile Noului Testament

Noul Testament conține mai multe declarații care confirmă că cei răi vor muri – permanent. În Matei 7:13-14, în timp ce îi îndemna pe discipolii Săi să aleagă calea care duce la viață, Isus a declarat că sfârșitul celor care nu aleg viața este *distrugerea*. El contrastează calea aceea cu calea neprihănitului, spunând că „strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.”

Apostolul Pavel a declarat de asemenea că cei răi vor muri. În Romani 6:20-21 el vorbește de aceia care erau sclavii păcatului și spune că pentru ei „sfârșitul acestor lucruri este *moartea*.” Deci aceia care sunt sclavi ai păcatului, care păcătuiesc tot timpul, *pot pieri complet*.

Romani 6:23 este unul din versurile cele mai cunoscute din Biblie. Și totuși multă lume fie că omite ceea ce spune clar, fie că citește în el o semnificație complet diferită. „Fiindcă plata păcatului este *moartea*: dar *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică* în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Versul acesta ne spune clar două adevăruri esențiale. Primul, pedeapsa celor răi este *moartea*, nu o viață de suferință veșnică într-un alt loc. Al doilea, noi *nu avem deja* viața veșnică. Este ceva pe care Dumnezeu decide să *ne-o dea*. Noi putem vedea din versul acesta că o ființă omenească carnală nu are nimic în el care să fie nemuritor; Dumnezeu trebuie să ne dea viața veșnică prin Mântuitorul nostru, Isus Hristosul. În 1 Timotei 6:16 Pavel ne spune de asemenea că *numai* Dumnezeu este nemuritor.

Pavel face o declarație asemănătoare în Galateni 6:8: „Cine seamănă în firea lui pământescă, va secera din firea pământescă *putrezirea*; dar cine seamănă în Duhul, va

secera din Duhul *viața vecinică*.” Aceasta ne explică ce se va întâmpla cu păcătoșii. Eventual ei vor „recolta putrezirea,” dar cei care se vor supune voinței lui Dumnezeu vor căpăta la sfârșit *viața veșnică*.

În Filipeni 3:18 Pavel vorbește de acei care sunt „vrăjmași ai crucii lui Hristos.” În versul 19 el spune că sfârșitul lor este distrugerea, nu torturarea lor veșnică într-o altă lume după moarte.

În sfârșit, în 2 Tesaloniceni 1:9, Pavel declară emfatic că răii vor veni la un sfârșit total: „Ei vor avea ca pedeapsă o *pierzare vecinică*, dela fața Domnului și dela slava puterii Lui...”

Deci este omul un suflet nemuritor, sau are el un suflet nemuritor? Biblia ne declară clar că omul este numai temporar, din praful pământului. Nu este nici o calitate nemuritoare a omului – numai dacă și până când el o primește dela Dumnezeu prin înviere.

Biblia declară clar că omul pune nemurirea la *înviere* (1 Corinteni 15:50-54), nu la sfârșitul vieții lui fizice. Până la vremea aceea (învierea) omul nu are mai multă permanență decât au animalele.

Istoria învățurii sufletului-nemuritor

De câteva ori am menționat cuvintele suflet nemuritor, dar fraza nu poate fi găsită nicăieri în Biblie. De unde a originat ideea unui suflet nemuritor?

Concepția unui suflet presupus nemuritor a fost propovăduită mai întâi în Egiptul și Babilonul din antichitate. „Credința că sufletul își continuă existența după distrugerea trupului este ...speculație ...nu este propovăduită nicăieri în Sfintele Scripturi... Credința în nemurirea sufletului a venit la Evrei din contactul cu gândirea greacă și în principal prin filozofia lui Plato, exponentul ei principal, care a fost condus la ea prin misterele Orfice și Eleusianice în care vederile egiptene și babiloniene au fost amestecate în mod straniu” (Enciclopedia Evreiască [Jewish Encyclopedia], 1941, vol. VI, „Nemurirea Sufletului,” pp. 564, 566).

Plato (428-348 B.C.) filozoful grec și studentul lui Socrate, a propovăduit că trupul și sufletul nemuritor se separă la moartea individului. Enciclopedia Internațională Standardă a Bibliei [The International Standard Bible Encyclopedia] comentează asupra vederii Israelului vechi asupra sufletului: „...Noi suntem întotdeauna influențați mai mult sau mai puțin de ideea Greacă, Platonice cum că trupul moare, totuși

sufletul este nemuritor. Această idee este complet contrarie conștiinței Israelite și nu poate fi găsită nicăieri în Vechiul Testament” (1960, vol. 2, p. 812, „Moarte”).

Creștinătatea la început fost influențată de filozofii greci, chiar pe timpul când evanghelia lui Hristos era propovăduită în lumea greacă și romană. Pe la A.D. 200 doctrina nemuririi sufletului a devenit o controversă între acei care țineau credința greacă.

Dicționarul Evanghelic de Teologie [The Evangelical Dictionary of Theology] notează că Origen, un teolog de la început și preponent influențial al bisericii, a fost influențat de gânditorii greci: „Speculația despre suflet în biserica subapostolică a fost mult influențată de filozofia greacă. Aceasta se poate vedea în acceptarea lui Origen a doctrinei lui Plato în pre existența sufletului ca o minte pură (*nous*) original, care, pe motiv că a căzut dela Dumnezeu, s-a răcit la suflet (*psyche*) când și-a pierdut participarea în focul divin privind către est” (1992, p. 1037, „Suflet”).

Istoria seculară dezvăluie că concepția de imortalitate a sufletului este o credință antică îmbrățișată de multe religii păgâne. Dar nu este o învățătură biblică sau apostolică.

Un Dumnezeu iubitor va pedepsi lumea la iad pentru veșnicie?

Fă o simplă experiență. Sau, pe de altă parte, poate că este mai bine numai să ți-o imaginezi, pentru că experiența s-ar putea dovedi foarte dureroasă.

Aprinde un chibrit, ține-ți degetul în flacăra lui plăpândă pentru cinci secunde. Ce se va întâmpla? Probabil că vei țipa involuntar și vei suferi mizerabil pentru câteva zile dela o arsură dureroasă.

Poate că ai văzut vre-odată o victimă cu arsuri, care a fost desfigurată într-un accident îngrozitor, carnea lui zgârcită și deformată. Imaginează că umbli în flăcări care îți vor carboniza și arde pielea în acelaș fel. Cum vei simți acea agonie pentru un minut? Pentru un an? Pentru o *viață întreagă*?

Cea mai multă lume găsește ideea să fie respingătoare aproape dincolo de imaginație. Ei ar fi de înțeles să fie îngroziți că cineva ar putea să tortureze pe altcineva în felul acesta

Dece, sunt atunci atât de mulți gata să accepte ideea că Dumnezeu, căruia I se închină și pe care Îl țin într-un mare respect, ar fi dispus să cauzeze o asemenea pedeapsă nu numai pentru cei puțini, dar pentru o multitudine de oameni care mor în fiecare zi? Cum ar putea o asemenea credință să se împace cu descrierea Bibliei a unui Dumnezeu care este infinit de iubitor și de milostiv?

Iadul de-a lungul veacurilor

Părerea tradițională că iadul este un cazan de pedepsire în flăcări a fost propusă de secole. Poate că primul care să exprime o asemenea părere între Creștini, a fost Tertulian, care a trăit în jurul AD. 160-225. În secolul al treilea Ciprian din Carthage a scris de asemenea că: „blestemații vor ardea pentru totdeauna în iad. Flăcările mistuitoare vor fi partea lor veșnică. Tortura lor nu se va micșora sau termina niciodată” (Peter Toon, *Cerul și Iadul: o revizie biblică și teologică* [Heaven and Hell: A Biblical and Theological Overview]. 1986, p. 163).

Această părere a fost repetată oficial de-a lungul veacurilor. Un edict din Consiliul din Constantinopol (Istanbulul modern) în 543 declară: „...Oricine zice că pedepsirea demonilor și a celor răi nu va fi veșnică... să fie excomunicat” (D.P. Walker, *Decăderea*

Iadului: Discuțiile secolului al șaptelea a torturii veșnice [The Decline of Hell: Seventeenth-Century Discussions of Eternal Torment], 1964, p. 21).

Consiliul Bisericii Lateran din 1215 a reafirmat credința în pedepsirea veșnică cu cuvintele acestea: „Condamnații vor merge în pedepsirea veșnică cu diavolul...” (Toon, p. 164). Confesiunea Augsburg din 1530 citește: „Hristos se va reîntoarce... să dea viață veșnică și bucurie eternă credincioșilor și celor aleși, dar să condamne pe cei necredincioși și pe diavoli la iad și pedepsirea veșnică” (Toon, p. 131).

Învățăturile asupra subiectului iadului nu au fost consistente de-a lungul veacurilor. Credințele despre iad au variat mult, depinzând de ideea cărui teolog sau istorian al bisericii o citește cineva. Vorbind în general, cea mai obișnuită credință a fost că iadul este un loc în care lumea este torturată, dar ne consumată vreodată, de flăcări arzând mereu.

Locația iadului a fost un subiect de multe discuții. Unii au susținut ideea că a fost soarele. Pentru secole părerea comună a fost că iadul este înăuntrul pământului într-o vastă cameră subterană.

Descrierea cea mai comprehensibilă a iadului ca loc, cum au văzut-o oamenii în mod obișnuit, nu este găsită în Biblie dar în lucrarea secolului 14, Divina Comedie, scrisă de poetul italian Dante Alighieri. Dante descrie o călătorie imaginară prin iad plină cu suferințele lui înfricoșătoare.

Concepția populară a iadului este un amestec de porțiuni mici de adevăr biblic combinate cu idei păgâne și imaginație omenească. După cum vom vedea, aceasta a produs o descriere inexactă a ceea ce se întâmplă după moarte cu cei răi.

Atitudinea modernă despre iad

O interpretare mai modernă respinge ideea unei torturi fizice și declară că tortura iadului este suferința mintală cauzată de separarea de Dumnezeu. O supraveghere a atitudinilor moderne a dezvăluit că 53 la sută din Americani acceptă perspectiva aceasta (U.S. News and World Report, 31 ianuarie, 2000, p. 47).

Papa John Paul II „a declarat că iadul nu este o pedepsire impusă din afară de Dumnezeu dar este consecința naturală a alegerii păcătosului nepocăit de a trăi separat de Dumnezeu” (ibid., p. 48). Iar alții au refuzat doctrina iadului de-a dreptul și cred că toți sunt mântuiți.

Dece este o așa diversitate de în învățăturile despre iad? Motivul este că, la fel ca și credința în nemurirea sufletului, ideile eronate obișnuite ale iadului sunt pline cu ideile oamenilor în loc de învățăturile Bibliei.

Un Dumnezeu supărat

Una dintre cele mai grafice descripții ale torturilor din iad, cum este concepută de oameni, a fost dată de preotul Puritan Jonathan Edwards într-o predică din 1741, „Păcătoșii în mâinile unui Dumnezeu mânios.”

El a zis: „Arcul mâniei lui Dumnezeu este îndoit, și săgețile pregătite...[de] un Dumnezeu mânios...Nu este nimic, dar numai plăcerea Lui, care te ține de a nu fi înghițit în momentul acesta de distrugerea veșnică! Dumnezeu care te ține deasupra iadului, la fel cum cineva ar ține un păianjen, sau altă insectă scârboasă peste un foc, te detestă și este grozav de provocat: mânia Lui către tine arde ca un foc; El se uită la tine ca ne fiind vrednici de nimic altceva decât să te arunce în foc...”

„Tu ești de zece mii de ori mai abominabil în ochii Lui decât cel mai urât șarpe veninos ar fi în ai noștri. Tu L-ai insultat...și totuși nu este nimic decât mâna Lui care te ține din a cădea în foc în orice moment...”

„O păcătosule! Consideră pericolul înfricoșător în care te afli: este un cuptor mare al mâniei, este o groapă mare și fără fund, plină de focul mâniei, deasupra căreia te ține mâna lui Dumnezeu...Tu atârni de un fir subțire, cu focurile mâniei divine sclipind asupra lui, și gata în orice moment să-l pârlască, și să-l ardă complet.”

Această idee omenească a iadului a fost atât de teribilă încât perspectiva unei asemenea sorti a cauzat multor Puritani multă suferință, frică și anxietate. „Accentuarea profundă a iadului și a condamnării combinată cu un proces extensiv de examinare de sine a condus pe mulți într-o depresiune clinică: sinuciderile se par că fuseseră prevalente” (Karen Armstrong, O istorie a lui Dumnezeu [A History of God], 1993, p. 284).

Puritani nu au fost singurii terorizați de frica iadului. Multă lume a fost terorizată la gândul iadului de când acest concept nebiblic s-a strecurat în învățăturile religioase. Alți preoți și învățători, ca Jonathan Edwards, au folosit metode similare ca să sperie lumea în credință și ascultare.

Unul dintre motivele pentru care această concepție a iadului a supraviețuit este că teologii au fost convinși că învățământul i-a prevenit pe oameni de a păcătui. „S-a crezut că, dacă frica de pedeapsa veșnică ar fi fost înlăturată, cei mai mulți oameni s-ar comporta fără nici o restricție morală și că societatea s-ar prăbuși într-o orgie anarhică” (Walker, p. 4).

S-ar putea ca un Dumnezeu compătitor să tortureze veșnic?

Este posibil să împăcăm această imagine a unui Dumnezeu care terorizează lumea cu frica torturii veșnice în iad cu aceea a Dumnezeului compătitor și milostiv pe care îl cunoaștem din Biblie?

Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei care nu vrea ca nimeni să nu piară (2 Petru 3:9). El ne spune ca să ne iubim dușmanii (Matei 5:44), „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți” (versul 45). Totuși părerea tradițională a iadului ne-ar vrea să credem că Dumnezeu pedepsește răzbnător pe dușmanii Săi prin toată eternitatea.

Noțiunea că Dumnezeu condamnă lumea la o pedepsire veșnică este atât de repulsivă încât i-a întors pe unii dela credința în Dumnezeu și Creștinism.

Un asemenea exemplu este Charles Darwin. În autobiografia sa particulară el a scris: „Astfel necredința s-a strecurat peste mine foarte încet, dar până la urmă a fost completă...Într-adevăr cu greu pot vedea cum poate cineva să dorească Creștinismul să fie adevărat; pentru că dacă ar fi așa, limbajul simplu al textului pare să arate că oamenii care nu cred...vor fi pedepsiți pentru vecie. Și aceasta este o doctrină blestemată” (Paul Martin, Mentea care vindecă: Legăturile vitale dintre creier și comportare; imunitate și boală [The Healing Mind: The Vital Links Between Brain and Behavior; Immunity and Disease], 1997, p. 327).

Problema nu este că Biblia învață această „doctrină blestemată” dar că oamenii au înțeles greșit ce spune Biblia.

Alte aspecte ale învățaturii tradiționale a iadului simplu jignesc simțurile. O asemenea credință este că lumea dreaptă, cei care sunt mântuiți vor putea să privească torurile celor răi.” ...Parte din fericirea celor binecuvântați constă în contemplarea torturilor celor condamnați. Această priveliște le dă bucurie pentru că este o manifestare a dreptății lui Dumnezeu și urii Lui pentru păcat, dar în special pentru că oferă un contrast care intensifică conștiința propriei lor fericiri” (Walker, p. 29).

Acest scenariu este în special revoltător pentru câteva motive: Conform unui asemenea raționament deformat, părinții inevitabil vor privi la suferința propriilor lor copii și vice versa. Soții și soțiile vor vedea pe partea necredincioasă torturată pentru eternitate. Cel mai rău dintre toate, doctrina îl descrie pe Dumnezeu ca sadistic și crud.

Mai mult de un iad în Biblie

Care este adevărul despre iad? Ce ne învață Biblia? Mulți sunt surprinși să afle că Biblia vorbește de *trei* iaduri – dar nu în sensul în care este crezut în general. Să vedem de ce este atât de confuzie despre iad.

În limbile originale, Ebraică și Greacă, în care a fost scrisă Biblia, sunt patru cuvinte traduse „iad.” Cele patru cuvinte dau înțelesuri complet diferite.

Cuvântul Ebraic *sheol*, folosit în Vechiul Testament, are aceeași semnificație ca și *hades*, unul din cuvintele grecești traduse ca „iad” în Noul Testament.

Dicționarul Biblic Anchor [Anchor Bible Dictionary] explică semnificația ambelor cuvinte: „Cuvântul grec *hades*...este uneori, dar greșit, tradus ca „iad” în Noul Testament. Se referă la locul morților. Concepția Ebraică veche a locului morților, este chemată cel mai des *Sheol* ...este de obicei tradusă ca *Hades*, și termenul grec a fost folosit natural și obișnuit de Evreii scriind în Greacă” (1992, vol.3, p. 14, „Hades, Iad”)-

Amândouă, *sheol* și *hades* se referă la mormânt. O comparație a Vechiului Testament cu Noul Testament scripturi confirmă aceasta. Psalmul 16:10 zice: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților (*Sheol*), nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea.” În Faptele Apostolilor 2:27 apostolul Petru citează versul acesta și arată că este în referință cu Hristos. Aici cuvântul grec *hades* este substituit cu cuvântul ebraic *sheol*.

Unde s-a dus Hristos când a murit? El s-a dus în mormânt. Corpul Lui a fost pus într-o criptă aparținând lui Iosif din Arimatea. Cele două pasagii, din Psalm și Faptele Apostolilor, ne spun că Isus nu a putrezit în mormânt pentru că Dumnezeu L-a înviat.

Majoritatea scripturilor care vorbesc de *iad* vorbesc simplu despre mormânt, locul unde fiecare, bun sau rău, se duce la moarte. Cuvântul ebraic *sheol* este folosit în Vechiul Testament de 65 ori. În versiunea King James este tradus ca „mormânt” 31 de ori, ca „iad” de 31 de ori, și ca „gaură” de trei ori.

Cuvântul grec *hades* este folosit de 11 de ori în Noul Testament. În traducerea King James în toate situațiile cu excepția uneia, termenul *hades* este tradus ca „iad.” Singura excepție este în 1 Corinteni 15:55, unde este tradus ca „mormânt.” În Noua Versiune King James, traducătorii au folosit cuvântul original grec *hades* în toate 11 situații.

Scripturile înțelese greșit

Ideea că iadul este un loc de tortură cu flăcări perpetue rezultă parțial din interpretarea greșită a Apocalipsei 14:9-10: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei...va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.”

Observă că versul 8 dă timpul când se întâmplă aceasta. Privește căderea iminentă a „Babilonului” modern care va fi distrus la reînțoarcerea lui Hristos.

Matei 25:31 ne spune că Hristos la reînțoarcerea Sa va fi însoțit de toți îngerii sfinți. Atunci El va distruge sistemul idolatru chemat Babilon, și cei care

deveniseră parte din sistemul acela vor veni sub mânia lui Dumnezeu.

Această scriptură nu ne spune că această lume va fi torturată în iad. Declară că fumul torturii lor se ridică pentru totdeauna (versul 11). Pe măsură ce se ridică, fumul se amestecă cu aerul dimprejur și devine din ce în ce mai diluat. David a scris în Psalmul 37:20 că „cei răi pier [nu vor fi torturați veșnic în iad] ...pier, pier ca fumul.”

Versul acesta nu spune nimic despre pedepsirea eternă a oamenilor în iad. Învățătura clară a Bibliei despre pedepsirea celor răi este mult mai diferită,

cum este arătat în altă parte a acestei broșuri.

Acei care insistă că Biblia învață pedepsirea veșnică prin foc, ar trebui să se întrebe dacă o asemenea credință este consistentă cu ceea ce Biblia ne învață despre Dumnezeu. Spre exemplu, cum ar putea Dumnezeu să fie drept cu cei care au trăit și au murit fără să aibă vreodată ocazia de a fi mântuiți? Aceasta ar include milioanele care au murit ca nou născuți, ca și bilioanele de necredincioși și idolatri care au trăit și au murit fără să-L cunoască pe Dumnezeu sau pe Fiul Său. Regretabil, dar vasta majoritate a celor care au trăit vre-odată se află în categoria aceasta.

Unii teologi, raționează în jurul acestei dificultăți asumând că acei care nu au avut niciodată ocazia să-L cunoască pe Dumnezeu sau să audă numele lui Isus Hristos li se va da un fel de bilet de liberă trecere. Ei raționează că, pentru că starea lor de ignoranță este datorită circumstanțelor în afara puterii lor de control, Dumnezeu îi va lăsa în rai indiferent de starea lor de lipsă de pocăință. Dacă ar fi adevărat, aceasta ar ridica posibilitatea ca efortul misionar în asemenea locuri ar putea fi cauza ca lumea

care nu le acceptă învățăturile să fie pierdută!

Impasuri ca acestea au pus pe mulți teologi și alți Creștini la strâmtoare. Corespunzător, unii au pus la îndoială dealungul veacurilor părerea tradițională a unui iad de continuă tortură: „...În fiecare generație lumea persistă să pună la îndoială credința ortodoxă a unei torturi conștiente veșnice” (Patru păreri despre Iad [Four Views on Hell], editată de William Crockett, 1996, p. 140).

Cu toate acestea, după cum am văzut, consiliile bisericești prin toate epocile au susținut doctrina aceasta. Întrădăcinată solid în credința tradițională Creștină, este o idee care nu vrea să dispară: „Un nou poll al U.S. News arată că mai mulți americani cred astăzi în iad decât au făcut-o în 1950 sau chiar cu 10 ani mai în urmă” (U.S. News și World Report, 31 ianuarie, 2000, p. 46).

Perspectiva unui iad va continua să urmărească lumea. După cum a raportat US News: „Imaginea puternică a iadului, fără îndoială continuă să amenințe omenirea, după cum a făcut-o pentru mai mult de 2000 de ani, ca o reamintire sinistră și amenințătoare a realității răului și a consecințelor sale” (ibid.).

Alte două cuvinte Grecești

Alte două cuvinte grecești sunt traduse „iad” în Noul Testament. Unul dintre acestea este *tartaroo*, folosit numai o singură dată în Biblia (2 Petru 2:4), unde se referă la locul unde îngerii căzuți, sau demonii, sunt reținuți așteptând judecata lor. Dicționarul Expozitor al cuvintelor din Biblie explică *tartaroo* să însemne „să rețină în tartaros” și că „Tartaros este numele Grec pentru abisul mitologic unde erau închiși zeii răzvrățiți” (Lawrence Richards, 1985, „Rai și Iad”).

Petru a folosit această referință a mitologiei contemporane ca să indice că îngerii care păcătuiseră erau „aruncați în Adânc, unde stau înconjurați de întunec, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată.” Îngerii căzuți sunt într-o condiție sau într-un loc unde sunt reținuți așteptând judecata finală pentru răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu și influența lor distructivă asupra omenirii. *Tartaroo* este aplicat numai la demoni. Nicăieri nu se referă la un iad fierbinte în care lumea este pedepsită după moarte.

Al treilea cuvânt Grec folosit în Biblie și tradus „iad” este *gehenna*. Acesta se referă la o pedeapsă de foc pentru cei răi – dar nu în maniera descrisă în iadul din imaginația oamenilor.

Gehenna se referă la o vale imediat în afara Ierusalimului. Cuvântul derivă dela cuvântul ebraic *Ge-Hinnom*, valea lui Hinnom, (Iosua 18:16). În vremea lui Isus această

vale era ceea ce ai putea numi groapa de gunoi a orașului – locul unde tot gunoiul, deșeurile și murdăria erau aruncate și consumate de focurile care ardeau acolo continuu. Cadavrele animalelor moarte – și cele ale criminalilor – erau de asemenea aruncate acolo pentru a fi arse.. Isus a folosit această locație în particular și ceea ce avea loc acolo, ca să ne ajute să înțelegem ce soartă vor suferi în viitor răii și nepocăiții.

Sunt viermi nemuritori în iad?

În Marcu 9:47-48 Isus s-a referit specific la *Gehenna* și ce se întâmplă acolo. Dar, fără o înțelegere istorică corectă, multă lume trage concluzii greșite.

Observă cuvintele Lui: „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.” Orice locuitor al Ierusalimului ar fi priceput imediat ce a înțeles Isus, pentru că *gehenna* -- valea Hinomului – era imediat, spre sud, în afara zidurilor orașului.

Fără această înțelegere, lumea are în mod obișnuit câteva păreri greșite despre versul acesta. Unii cred că „viermele” este o referință la remușcările pe care cei condamnați le suferă în iad. „Viermele care nu moare” este interpretat aproape întotdeauna figurativ, ca însemnând durerile invidiei și a regretului” (Walker, p. 61). Mulți cred că fraza „focul nu se stinge” este o referință la focurile veșnice care îi torturează pe cei condamnați.

Această scriptură a fost interpretată mereu în afara contextului. Observă că fraza „viermele lor nu moare și focul nu se stinge” este între ghilimele. Isus cita din Isaia 66:24. O înțelegere corectă a acestui vers începe acolo.

Contextul din Isaia se referă la o epocă, zice Dumnezeu: „va veni orice făptură să se închine înaintea Mea” (versul 23). Este un timp când cei răi nu vor mai exista. Ce s-a întâmplat cu ei? Citim în versul 24 „Și când vor ieși, vor vedea *trupurile moarte* ale oamenilor cari s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri, și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de groază pentru orice făptură.”

Observă că în versul acesta Isus a notat că corpurile afectate de viermi sunt *moarte*. Nu sunt oameni vii suferind în foc. Când Isus se va reîntoarce El se va lupta cu acei care I se opun (Apocalipsa 19:11-15). Cei care vor fi omorâți în luptă nu vor fi îngropați, ci cadavrele lor vor fi lăsate pe pământ, unde păsările și viermii le vor consuma carnea.

Conform cu Cartea de cuvinte teologice ale Vechiului Testament [Theological Wordbook of the Old Testament], 1980) cuvântul Ebraic original tradus „vierme” în Isaia 66:24 și Marcu 9:47-48, înseamnă „vierme, magot sau larve.”

Nici Isaia, nici Hristos nu au vorbit despre viermi nemuritori. Viermii de care vorbiseră ei – magoții – nu mor pentru că ei se transformă în muște. Muștele atunci depun ouă care produc mai mulți magoți (larvele muștelor), perpetuând ciclul.

Această informație de bază ne ajută să înțelegem mai bine cuvintele lui Hristos. În timpul acela, când cadavrele animalelor și ale criminalilor executați erau aruncate pe mormanele de gunoi arzând ale Gehenei, corpurile acelea vor fi distruse de magoți, de focurile care ardeau continuu acolo sau de o combinație ale ambelor. Istoric, un corp care nu a fost îngropat, dar a fost supus arderii, a fost considerat ca fiind blestemat (Iosua 6:18; 7:11, 25).

Ce a înțeles Isus în Marcu 9:48 când a zis: „...și focul nu se stinge?” Cu informațiile precedente putem înțelege. Simplu El a înțeles că focul va arde până când corpurile celor răi vor fi fost consumate. Expresia aceasta, folosită de câteva ori în Scriptură, se referă la un foc care consumă totul (Ezekiel 20:47). Un foc de nestins este un foc care nu a fost încă stins. Arde de la sine până când consumă totul și nu mai are materie combustibilă care să-l susțină.

Lazăr și bogătașul: Dovadă a cerului și a iadului?

Isus a dat o parabolă:

„Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în suptire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu fărâmiturile, cari cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele.

„Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui, și a strigat: „Părinte Avraame, fie-ți milă de mine, și trimete pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.”

„Fiule”, i-a răspuns Avraam, „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa ca cei ce ar avea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată.”

„Bogatul a zis: „Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimeti pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați, și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.”

Avraam a răspuns: „Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei.” „Nu, părinte Avraame”, a zis el; „ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.”

„Și Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți” (Luca 16:19-31).

Când privim la relatarea aceasta, în lumina altor scripturi și în contextul istoric, devine aparent că aceasta este o alegorie, o poveste familiară a epocii pe care Isus a folosit-o ca să arate o lecție spirituală pentru acei care cunoșteau legea

dar nu o respectau. Nu a fost intenționată să fie înțeleasă ad literam.

Dicționarul de fond al Bibliei al lui Victor, Noul Testament [The Victor Bible Background Dictionary, New Testament], discutând pasajul acesta, explică cum Isus a folosit gândirea contemporană evreiască despre viața de apoi pentru a da o lecție spirituală:

„Nu numai că Hades a fost crezut să fie împărțit în două compartiment, dar credința populară ținea că puteau avea loc conversații între persoane din Gan Eden (locuința celor drepți) și Gehinnom (locuința celor păcătoși). Scrierile evreiești de asemenea îl descriu pe primul ca un loc de verdeață cu apă dulce izvorând din numeroase izvoare, în timp ce Gehinnom nu era numai un pământ ars, dar apele râului care îl separa de Gan Eden se retrăgeau ori de câte ori cei răi, disperati de însetați, îngenuncheau și încercau să bea.

„...În povestea lui Hristos Dumnezeu a fost singura sursă de ajutor pentru cerșetor, pentru că bogătașul cu siguranță că nu avea să miște nici un deget pentru el!...Este important de văzut această parabolă a lui Isus ca o continuare a conflictului Lui cu Fariseii asupra bogățiilor. Hristos spusese: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona [Banii]” (16:13). Când Fariseii au zâmbit, Isus le-a răspuns: „ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (16:15).

„Nu este nici un dubiu că Fariseii au rămas neconvinși....Astfel că Isus le-a spus o poveste care să sublinieze importanța a ceea ce El abia le spusese.

„În timpul vieții sale, cu siguranță că bogătașul ar fi fost prezentat pe programul de televiziune din 1980, „Stilul de viață a celor bogați și faimoși.” Aparatele de filmat s-ar fi îndreptat spre conacul de marmură cu porțile din fier

forjat...și petrecerile fabuloase date pentru prietenii săi importanți.

„În timp ce echipamentul de TV era adus în casa bogătașului, vre-un operator s-ar fi împiedicat de cerșetor, destituit și abandonat chiar în afara casei bogătașului...Bine-nțeles ca a fost sub demnitatea proprietarului să-l observe, care nu a dat nici odată vre-un gând omului înfometat de afară, deși tot ceea ce dorea Lazăr era o fărimitură de pe mesele supra încărcate.

„Dar atunci, a zis Isus, amândoi oamenii au murit. Și deodată situațiile lor s-au inversat! Lazăr este lângă Avram, o frază care îl descrie așezat la locul de onoare la banchetul care simbolizează fericirea veșnică. Dar bogătașul se găsește în tortură, separat de locul binecuvântat printr-o prăpastie mare (versul 16:26). Deși el cerșește numai o picătură de apă, Avraam își scutură capul cu tristețe. Nici un ajutor nu este posibil – sau potrivit.

„...bogătașul primise lucrurile lui bune, și le-a folosit egoist numai pentru el singur...Indiferența acestui bogătaș pentru Lazarus arată cât de departe îi era inima de Dumnezeu și cât de departe îi rătăcise pasul din căile lui Dumnezeu. Acelea fuseseră bogățiile lui și el le-ar fi folosit numai pentru el însuși...

Când sunt pedepsiți cei răi?

Da, am putea întreba noi, când are loc pedepsirea?

După cum am văzut mai devreme, Isus a citat din profetul Isaia, care a scris despre un timp după ce Mesia Își stabilește domnia Lui pe pământ. Numai atunci va veni întreaga omenire „să se închine înaintea Mea (Isus Hristos)” (Isaia 66:23). Numai atunci va fi profetia aceasta împlinită.

Isus a folosit locul de gunoi obișnuit din vremea Lui – groapa de gunoi din valea Hinomului din afara zidurilor Ierusalimului – ca să illustreze soarta finală a celor răi, în ceea ce Scripturile cheamă un iaz de foc. La fel cum gunoiul orașului era consumat de magoți și foc, tot așa vor fi cei răi arși – consumați – de un foc viitor asemănător cu focul Gehennei mai mult de 1000 de ani după reîntoarcerea lui Hristos (Apocalipsa 20:7-9, 12-15).

Petru explică cum „În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3:10). Implicația este că toată suprafața pământului va deveni o masă topită, distrugând orice dovadă a răutății omenești.

Ce se va întâmpla după aceea? Apostolul Ioan scrie: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era”

„Astfel primul punct al lui Hristos este pus în țintă. Voi Fariseii nu puteți iubi și pe Dumnezeu și banii. Dragostea pentru bani Îi este detestabilă lui Dumnezeu, pentru că tu vei fi condus să faci alegeri în viață care Îi vor fi neplăcute...

„Dar Isus nu se oprește aici. El îl descrie pe bogătaș ca apelând la Avram să-l trimită pe Lazăr să-i prevină pe frații săi, care trăiesc la fel de egoist ca și el. Dar Avram refuză. Ei îi au pe „Moise și pe Profeti” (versul 16:31), adică, Scripturile. Dacă ei nu dau atenție scripturilor, ei nu vor răspunde dacă vine cineva înapoi dintre morți...

„În concluzie Isus face o acuzație uimitoare: insensibilitatea și rea-voința Fariseilor și a învățătorilor Legii, în cuvintele lui Isus reflectă insensibilitatea lor contra însuși Cuvântului lui Dumnezeu, pe care acești oameni pretind că onorează...

„Capitolul acesta întreg, ne cheamă să ne dăm seama că dacă luăm realitatea aceasta serios, va afecta modul în care vedem și folosim banii, și modul în care răspundem celor săraci și asupriți” (Lawrence Richards, QuickVerse software, 1992-1998).

(Apocalipsa 21:1). Pământul întreg va fi transformat într-o locuință potrivită pentru cei drepti care, pe atunci, vor fi moștenit viața veșnică .

Sunt unii torturați veșnic într-un Lac de Foc?

„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și nopți în vecii vecilor” (Apocalipsa 20:10).

Zice versul acesta că fiara și proorocul mincinos vor fi torturați pentru veșnicie?

Fiara și proorocul mincinos sunt ființe omenești. Cât timp sunt în viață ei vor fi aruncați în iazul de foc. „Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă” (Apocalipsa 19:20).

Vedem din Apocalipsa 14:10-11 și Marcu 9:47-48 că orice ființă omenească aruncată în lacul de foc va fi distrusă. Ea va pieri. Pedepsa ei va fi veșnică. Dar ea nu va fi torturată pentru veșnicie. În traducerea King James și Noul King James ale Apocalipsei 20:10 că verbul *este* e scris în cursiv, ceea ce înseamnă că în manuscrisul original din care s-a făcut traducerea cuvântul *este* nu a existat dar a fost adăugat mai târziu de traducători ca să facă versul mai ușor de citit, pentru că verbul fusese lăsat neexprimat în textul grecesc. Verbul corect ar fi „*au fost aruncați*,” care este pluralul dela „a fost aruncat” folosit mai devreme în aceeași frază. Acest vers ar indica atunci corect că

diavolul a fost aruncat în lacul de foc care consumase și distrusese deja pe fiară și pe proorocul mincinos. Traducătorii au introdus în text în mod greșit cuvântul *sunt* din cauza concepției lor preconcepute despre nemurirea sufletului.

Observă totuși că aceeași traducere nu pomenește nimic despre fiară și profetul mincinos fiind torturați, recunoscând că cuvântul *ei* nu apare în manuscrisul grec. Traducerea arată că este diavolul care este torturat și nu fiara și proorocul mincinos.

Satana, o ființă spirituală, va fi torturat într-adevăr mult timp după ce cei răi vor fi cenușă. Îngerii răi – demoni – vor împărtași cu Satana tortura lui (Matei 25:41). Fiara și profetul mincinos vor fi încetat de a mai exista cu mai mult de 1000 de ani mai devreme.

Biblia arată că Satana și-a pus voința lui împotriva lui Dumnezeu și a Planului Lui, și a condus milioane de îngeri într-o rebeliune și opoziție asemănătoare contra lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu în înțelepciunea Sa suverană poate să determine o pedeapsă dreaptă pentru aceste spirite rele. Amănuntele acestei judecăți nu sunt descrise în amănunt în Biblie, dar noi putem și trebuie să avem încredere că va fi drept, adevărat și echitabil. Ceea ce este clar în Biblie este că judecata veșnică pe care Dumnezeu o are în minte este pentru creația Sa omenească.

Distrugerea sufletului și a trupului în iad

Un alt loc unde Isus a vorbit despre focul *ghenei* este Matei 10:28: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar cari nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheea.”

Trebuie să observăm că Isus nu a vorbit de lume care suferea tortură veșnică. El a zis că Dumnezeu poate *distruge– anihila* – și trupul și sufletul în Gehenna.

Isus explică cum, atunci când un om omoară un al om, moartea care rezultă este temporară pentru că Dumnezeu poate să învieze victima din nou. Dar când Dumnezeu

distruge pe cineva în *gehennă* moartea care rezultă este veșnică. Nu există înviere din soarta aceasta, pe care Biblia o cheamă „a doua moarte.” Biblia explică cum păcătoșii nepocăiți sunt aruncați în lacul de foc, sau *Gehenna*, la sfârșitul veacurilor. Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8).

După cum am discutat mai devreme, cei răi vor fi distruși. Ei nu vor trăi pentru veșnicie într-un alt loc sau stare de tortură veșnică. Ei vor fi consumați practic instantaneu de căldura focului și nu vor mai trăi din nou niciodată.

Va dura torturarea răilor pentru totdeauna?

„Va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!” (Apocalipsa 14:10-11).

La prima privire s-ar părea că confirmă ideea tradițională a unui foc de iad, clocotind, sulfuros, torturând fără milă pentru veșnicie suflete neputincioase nemuritoare. Dar, dacă nu avem o idee preconcepută, putem pricepe repede că pasagiul acesta descrie circumstanțe complet diferite.

Mai întâi observă că fumul torturii lor se înalță în veci vecilor; nu spune că tortura lor continuă în veci vecilor. Fumul este ceea ce rămâne din trupurile arse ale celor care se închinaseră „fiarei și icoanei ei” (versul 9), sistemul politic și de religie falsă pe care Isus le va distruge și le va înlocui cu ale Sale la reîntoarcerea Lui.

Alte pasaje clarifică, de asemenea, că răii vor fi distruși și vor deveni cenușă sub picioarele dreptilor: „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură. Dar pentru voi, cari vă temeți de Numele

Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi supt aripile Lui; veți ieși, și veți sări ca vițeii din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa supt talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 4:1-3).

Referința din Apocalipsa 14:11 că răii „nici ziua, nici noaptea n-au odihnă” vorbește de cei care continuă să se închine fiarei și icoanei ei. Odată ce sunt aruncați în foc vor și incinerati și nu vor mai exista ca să fie chinuți.

Observă comentariul lui David că răii nu vor fi chinuți veșnic dar că se vor înalța ca fumul și vor pieri: „Dar cei răi pier, și vrăjmașii Domnului sunt ca cele mai frumoase pășune: pier, pier ca fumul” (Psalm 37:20).

Răii nepocăiți, care cu bună știință refuză să accepte sacrificiul lui Hristos și refuză să se supună, să-L asculte și să i se închine lui Dumnezeu Tatăl, vor fi distruși de foc. „Fumul” chinului lor se va înalța „în veci vecilor,” însemnând că nu-l va preveni sau opri nimic. Cuvântul grecesc tradus „în veci vecilor” nu înseamnă întotdeauna eternitate sau infinit. Se poate referi simplu la ceva care nu poate fi oprit, care va continua atâta timp cât le va permite condițiile.

Cei răi vor fi arși la cenușă

Un alt pasagiu care ilustrează grafic distrugerea absolută a celor răi poate fi găsit în cartea lui Maleahi. „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură” (Maleahi 4:1).

Cadrul este la sfârșit, când Dumnezeu va aduce retribuirea asupra celor răi pentru căile lor răzvrătitoare, condamnabile. Celor care se predau lui Dumnezeu și trăiesc în supunerea Lui, Dumnezeu le zice: „veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa supt talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor” (versul 3).

Dumnezeu, vorbind prin profetul Maleahi, descrie clar soarta finală a celor răi. Ei urmează să fie dezrădăcinați ca un pom neproductiv, fără să lase nici măcar o rădăcină sau un vreas. Ei vor fi incinerați de flăcările lacului de foc, lăsând numai cenușa.

Biblia ne învață că răii vor fi pedepsiți prin foc – dar *nu* iadul mitic din imaginația oamenilor. Dumnezeu este un Dumnezeu al milei și dragostei. Cei care cu bună știință și voință refuză modul Lui de viață, caracterizat prin supunerea la legea Lui a dragostei (Romani 13:10), vor muri, nu vor suferi veșnic. Ei vor fi consumați de foc și vor fi uitați. Ei nu vor fi torturați în veci vecilor, dar nici Dumnezeu nu va acorda darul Său neprețuit al vieții veșnice celor care persistă în răzvrătirea lor împotriva Lui.

Chiar și moartea finală a răilor incorigibili în lacul de foc este un act de dreptate și milă din partea lui Dumnezeu. Ca să le permită să continue să trăiască nepocăiți, răzvrătirea veșnică le-ar cauza lor și altora mare durere și chin. Dumnezeu nu le va acorda viața veșnică dar nici nu-i va tortura pentru veșnicie. Adevărul încurajator al Bibliei arată că Dumnezeu într-adevăr este o Ființă de mare milă, înțelepciune și judecată dreaptă. Cum ne spune Psalmul 19:9, „judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte.”

Vorbește Biblia de un foc al iadului care să țină în veci vecilor?

O scriptură care mulți asumă că dovedește că răii vor fi chinuiți pentru vecie în focul iadului este Matei 25:41. Dar este așa? Să avem o privire mai îndeaproape.

Mai întâi, observă aranjamentul care este când „va veni Fiul omului în slava Sa” (versurile 31-32). Ni se spune că va separa oile de capre. Oile reprezintă pe cei drepti (versurile 34-40). La reîntoarcerea Sa el pune oile la dreapta Sa. Caprele în situația asta reprezintă păcătoșii. Caprele sunt prevăzute să se adune la stânga Sa. Atunci El trimite caprele „în focul cel vecinic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!” (Matei 25:41).

Cuvântul *vecinic* este tradus din cuvântul grec *aiōnios*. Cheia înțelegerii versului acesta este să știi *ce* se va întâmpla vecinic. Se referă la un foc care chinuiește fără sfârșit, sau are vre-o altă semnificație?

În Matei 25:46 Isus vorbește într-o singură frază despre pedeapsa vecinică (*aiōnios*) și o viață vecinică (*aiōnios*). Cum dreptilor le va fi dată o viață eternă,

vecinică, mulți teologi cred că pedeapsa celor răi trebuie să dureze tot atâta cât viața dată celor drepti. Dar aceasta nu poate fi împăcată cu declarația că acei aruncați în lacul de foc vor pieri; ei sunt omorâți. După cum am văzut ei suferă moartea – a doua moarte (Apocalipsa 2:11; 20:6, 14; 21:8).

O semnificație simplă și clară a lui Matei 25:46 care se împacă cu restul Bibliei este că răii sunt aruncați într-un foc care îi incinerează, făcându-i să dispară pentru vecie. Pedeapsa care rezultă din aruncarea în focul *aiōnios* este un eveniment de o *singură dată*. Este o pedeapsă permanentă – adică este, moartea veșnică. Nu este o pedeapsă continuă care să dureze pentru veșnicie.

Răii nu vor trăi niciodată din nou. Ei vor fi distruși complet. Focul aduce pedeapsa veșnică și nu o pedepsire continuă, fără sfârșit. Aceasta este singura explicație care este în acord cu restul Scripturilor.

O remarcă adițională trebuie făcută privitor la *aiōnios*. Genesa 19 descrie distrugerea de către Dumnezeu a două

orașe, Sodoma și Gomora, pentru răutatea lor: „Atunci Domnul a făcut să ploaie peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc” (Genesa 19:24). Ele au fost complet distruse – incinerate de foc.

În Noul Testament, cartea lui Iuda descrie aceste orașe ca „suferind pedeapsa unui foc vecinic [*aionios*]” (versul 7).

Deși este evident că focurile care au distrus Sodoma și Gomora nu ard încă. În cazul acestor orașe ca și în cazul celor răi, care au fost dați focului *aionios*, focul arde și incinerează complet. Dar aspectul etern al focului este efectul lui veșnic, nu cât de mult timp va arde literal.

Este Raiul răsplata lui Dumnezeu pentru cei Drepti?

Este eternitatea în ceruri răsplata celor drepti? Se pare că 78 la sută din Americani cred că este (National Review, Noiembrie. 9, 1998). De-a lungul veacurilor aceasta a fost speranța propovăduită de Creștinismul tradițional.

Cum este să te duci în rai? Ce am face odată ajunși acolo? Cum descrie Biblia raiul?

Credințele despre rai ca răsplată pentru cei mântuiți a variat considerabil de-a lungul veacurilor. Picturile tradiționale ale raiului, tipic arată o intrare cu un curcubeu arcuit deasupra ei, adesea marcat de un pod de aur sau de sticlă. Petru este reprezentat ca portar. Locuitorii sunt arătați însoțiți de îngeri, sau pot apărea ei înșiși ca îngeri, crescându-le în aparență o pereche de aripi.

O altă părere obișnuită în conștiința populară, este că locuitorii raiului se plimbă între nori cântând la harpe. Decorul cerului adesea conține bijuterii, stele, lumânări și trompete.

Aceste idei pot reprezenta părerile raiului clasic cum este văzut de artiști, dar oamenii au alte idei despre cum cred ei că este cerul. „Teologii și filozofii au adaptat concepțiile lor de-a lungul secolelor, influențați fiind de societatea din jurul lor. Călugării și monahii, depinzând dacă ei se simt mai confortabili la țară sau la oraș, au propovăduit un rai definit în primul rând în termeni de ambianță” (Coleen McDaniel and Bernhard Lang, Rai: o istorie [Heaven: A History], 1988, p. 108).

Cu alte cuvinte, învățătorii religioși, au prevăzut un paradis urban sau mai ca la țară. „Raiul a devenit un oraș...ori experiența vizionară a castelelor cerești. Relatările despre lumea cealaltă sunt pline cu descrieri de străzi de aur, clădiri acoperite de bijuterii și locuitori îmbrăcați în haine scumpe” (ibid).

Lumea Renașterii a vizionat un paradis mai picant. „În forma lui cea mai cutezătoare, raiul vizionat de noua teologie era ca un loc dragoste omenească erotică într-o atmosferă bucolică a unui peisaj natural confortabil” (ibid., p. 112).

Ce vom face în rai pentru veșnicie?

Relația pe care locuitorii cerești ar putea-o avea cu Dumnezeu a fost dezbătută. Un autor modern descrie astfel interacțiunea cu Dumnezeu: „Acolo sfinții își vor desfăta ochii veșnic, fără întrerupere, privind asupra Lui, și vor vedea mereu perfecțiunile Lui glorioase” (John McArthur, Gloria Raiului [The Glory of Heaven], 1996, p.221).

Alții cred că dacă, aceasta va fi tot ceea ce vor face pentru totdeauna, raiul s-ar putea dovedi un loc foarte plictisitor. După cum a prezentat-o un autor, rugăciunea multora ar

putea fi: „Te rog, Doamne, nu mă lua încă în cer...nu am fost încă în Hawaii!” (McArthur, p. 41).

Concepția Creștină modernă a raiului prezintă un peisaj diferit. Un alt scriitor a spus: „Am o teorie că raiul va oferi creștinilor credincioși orice au sacrificat ei pe pământ pentru Isus. Prietenul meu alpinist care trăiește intenționat într-o mahala din Chicago va avea Văi Yosemite numai pentru el singur. Un misionar doctor în pământurile arse ale Sudanului va avea pădurea tropicală a lui proprie ca s-o exploreze” (Philip Yancey, Pentru ce este Raiul? [What's a Heaven for?], Christianity Today, Oct. 26, 1998).

Pentru cei mai mulți, aspectul cel mai important al raiului este ocazia de a-i vedea din nou pe cei dragi. „Pe departe cel mai convingător element al Raiului modern pentru Creștinii contemporani este speranța de a-și reîntâlni din nou familia. Secțiuni nenumărate de „in memoriam” în ziarele din Europa și America reflectă credința că familiile despărțite prin moarte vor fi reunite” (McDannell și Lang, p.309).

După cum vom vedea, Dumnezeu are un plan care îi va reuni pe cei dragi. Dar ideile populare despre rai nu pot să cuprindă majestatea și scopul planului lui Dumnezeu.

Credința ante-creștină a unei vieți de apoi în rai

Ideea că la moarte „sufletele” se duc în rai antedatează Creștinismul cu mult. O scurtă privire la istoria antică dezvăluie că lumea din Babilon și Egipt, la fel ca și cetățenii altor regate din antichitate, au avut credințe asemănătoare.

Conform cu *Această Lume Credulă* [This Believing World], de Lewis Brown, zeul egiptean Osiris a fost probabil omorât și presupus să fie reînviat și luat în ceruri: „Osiris a revenit din nou la viață. El a fost înviat miraculos dela moarte și luat la cer; și acolo în cer, a declarat legenda, a trăit veșnic” (1946, p. 83).

Brown explică: „Egiptenii au raționat că dacă a fost soarta zeului Osiris să învieze după moarte, atunci s-ar putea găsi o cale s-o facă și soarta omului,...Existența cerească a morților a fost dusă pe tărâmul lui Osiris, și a fost descrisă în amănunt considerabil de teologii Egipteni. S-a crezut că la moarte sufletul omului pornește imediat să ajungă la o Sală a Judecării...și a stat în fața tronului lui Osiris, Judecătorul. Acolo a dat cont de el însuși lui Osiris și cei patru zeci și doi de judecători asociați” (p.84).

Dacă sufletul poate satisface pe zei, „sufletul era imediat adunat în turma lui Osiris. Dar dacă nu a putut, dacă a fost găsit în nevoie când a fost cântărit în

balanțele cerești, atunci a fost aruncat într-un iad, pentru a fi rupt în bucăți de „devoratoarele.” Pentrucă numai sufletele drepte, numai cei nevinovați, se credea că merită viața veșnică” (pp. 86- 87).

Brown continuă: „Omenirea de peste tot, în Mexico și în Iceland, în Zululand și în China, ajunge mai mult sau mai puțin la aceleași concluzii în eforturile ei convulsive de a rezolva enigma vieții. Și de aceea găsim comună în multe părți ale lumii această idee complexă a unui zeu omorât și înviat.

În timpurile cele mai de început, ideea a înflorit nu numai între Babilonieni și Egipteni, dar de asemenea între triburile barbarilor dinăuntrul și din afara Greciei...Aceste mistere venite din Tracia și peste mare din Egipt și Asia Mică...Ei au declarat că pentru fiecare om, indiferent cât de sărac sau vicios, se găsește un locșor în rai. Tot ce trebuia să facă cineva a fost să fie „inițiat” în secretele cultului. Atunci mântuirea i-a fost asigurată, și nici un exces de viciu sau turpitudine morală nu ar putea închide porțile paradisiului în fața lui. El a fost mântuit pentru totdeauna” (pp. 96-99).

Omul întotdeauna a voit să trăiască fără să moară vre-odată. Lumea aceasta și tot ceea ce oferă nu a satisfăcut omenirea.

De secole omenirea a căutat securitatea și fericirea cu speranța de a merge în rai la moarte. Regretabil, el a îmbrățișat credințe pe care el nu le poate dovedi adevărate.

Singur Dumnezeu cunoaște răspunsurile misterelor vieții și ale morții, și le dezvăluie în Cuvântul Său, Sfânta

Biblie. Contrar cu ceea ce cred mulți Dumnezeu nu ne promite că vom merge în rai când vom muri. În loc, Isus zice că acei ce vor birui vor domni cu El în Împărăția Lui Dumnezeu care va fi stabilită pe pământ la reîntoarcerea Sa. (Apocalipsa 3:21; 5:10; 11:15).

La moarte se duc oamenii în cer?

Credința populară este că o persoană bună se duce în rai imediat după ce a murit. Dar pentru Creștinii tradiționali lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Conform părerii aceasta, corpul se duce în mormânt dar sufletul se ridică în rai.

Declarația de Credință Westminster [The Westminster Confession of Faith], scrisă în secolul XVII, declară, în parte: „Corpurile oamenilor se întorc în praf după moarte, și văd putrezirea; dar sufletele lor, (care niciodată nu mor sau dorm) având o substanță nemuritoare, se întorc imediat la Dumnezeu, care le-a dat. Sufletele celor drepti fiind făcute perfecte în sfințenie, sunt primite în cerurile cele mai înalte, unde ele privesc fața lui Dumnezeu în lumină și glorie, așteptând pentru mântuirea completă a trupurilor lor.”

Dar este ideea aceasta de acord cu Biblia? Spun Scripturile că oamenii buni se duc în rai când mor?

David, regele Israelului și autorul a multora dintre Psalmi, pe care Dumnezeu l-a chemat un „om după inima Mea” (Faptele Apostolilor 13:22), nu s-a dus în cer la moartea lui. Apostolul Petru, vorbind sub inspirația lui Dumnezeu, a declarat: „Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi” (Faptele Apostolilor 2:29). Atunci el a adăugat „căci David nu s-a suit în ceruri” (versul 34).

David este inclus în Evrei 11:32 între cei care au murit în credință, și în versul 39 David este unul despre care se spune: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși *n-au primit ce le fusese făgădui*” (Evrei 11:39).

Isus, vorbind aproape 1000 de ani după moartea lui David, a zis: „*Nimeni nu s-a suit în cer*, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului...” (Ioan 3:13). Aceasta înseamnă că Avram, Moise, David, profeții și toți ceilalți bărbați și femei religioase care au trăit înaintea primei veniri a lui Hristos *nu s-au dus în rai*. Ei au fost îngropați în morminte cum a fost și David.

Părerea că sufletul unei persoane se duce în rai la moarte – deși acceptată de mulți în bună credință – nu poate fi găsită în Biblie. Rezultă dintr-o neînțelegere a Scripturilor și confuzia despre ce învață Biblia despre înviere.

Dece o înviere?

Teologii într-o mare măsură recunosc că Biblia vorbește despre o înviere, chiar dacă nu sunt siguri ce înseamnă și când are loc. Cea mai obișnuită părere este că la înviere corpul se ridică pentru a fi reunit cu sufletul în rai. Dar, cum am indicat mai devreme, concepția nemuririi sufletului – sufletul ca existând ca un lucru separat de corp – nu este biblică. Își trage originea din filozofii greci în loc de scriitorii Bibliei.

Am putea pune următoarea întrebare: Dacă ar fi adevărat că la înviere corpul urmează să se ridice pentru a fi unit cu sufletul în rai, dece ar face Dumnezeu lucrurile în felul acesta? Ce scop ar servi atunci învierea? Dece să ții corpul în mormânt? Dacă cei drepti merg imediat în rai la moarte, dece nu ar trimite Dumnezeu ființa completă – sufletul și trupul – în

rai simultan, în loc de a ține sufletul și corpul separat pentru veacuri? Sau de ce să avem o înviere? Dacă sufletul se duce în rai imediat, de ce să-ți mai bați capul cu aducerea corpurilor la viață?

Faptul inevitabil este că, conform cu învățăturile populare despre rai, nu este nici un motiv logic pentru înviere.

De ce este atunci atâta confuzie despre cum se potrivește învierea cu părerea tradițională a raiului? Poate că este din cauză că suport pentru ideea de a merge în rai la moarte nu poate fi găsită în Biblie.

Dorința lui Pavel ca să „Plece și să fie cu Hristos”

Apostolul Pavel și-a dedicat viața propovăduirii evangheliei Împărăției lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 14:22; 19:8; 20:25; 28:23, 31). În acest proces el a fost supus la persecuție, bătăi și câteva perioade de închisoare. Când a scris scrisoarea sa către Filipeni el îndura o perioadă de arest de casă în Roma. Pavel a știut că guvernul roman avea autoritatea de a pune prizonierii la moarte. Pavel a știut ce păstra viitorul pentru el, putea fi execuția lui pe de o parte sau eliberarea lui pe de alta.

În Filipeni 1:23-24 el a scris despre cele două alternative posibile: „Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup.”

Mulți au presupus din cuvintele de aici ale lui Pavel că el a crezut că în momentul morții sale el s-ar alătura lui Hristos în rai. Totuși nu este acesta cazul.

Pavel a știut că dacă el avea să fie executat el s-ar duce în mormânt, și că rămășițele lui vor zace acolo până la momentul învierii sale. Pavel a știut că, pentru că morții nu au nici un proces de gândire, în momentul următor de deșteptare el avea să fie cu Mântuitorul care se reîntorcea, Isus, alăturându-se Lui împreună cu ceilalți sfinți în momentul învierii.

Pavel a scris bisericii din Tesalonica despre această resurrecția la reîntoarcerea lui Hristos: „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4:16).

Pavel a știut că avea să fie numai la un moment în viitor când el avea să fie înviat pentru a fi cu Hristos. El a știut că în momentul acela el și alți slujitori credincioși ai lui Dumnezeu vor primi darul vieții veșnice în Împărăție.

Mai târziu, când a știut că a fost într-adevăr condamnat să fie executat (2 Timotei 4:6-7), el a scris despre acest timp care avea să vină: „De acum mă așteaptă cununa neprihăririi, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (versul 8). Pavel a știut că răsplata lui va veni „în ziua aceea” – ziua „venirii Lui” – în loc de momentul morții sale.

Intervalul dela ultimul gând al lui Pavel ca ființă omenească până la momentul când îl va vedea pe Hristos la înviere va părea instantaneu, întrucât Biblia arată că morții nu știu absolut nimic (Ecleziast 9:5). Acesta este motivul de ce Pavel a scris cum a scris în scrisoarea lui către Filipeni.

S-a dus Ilie în Rai?

Un eveniment biblic citat de mulți să suporte credința că cei drepti se duc în rai când mor se referă la profetul Ilie. Ilie a fost un profet al lui Dumnezeu în secolul IX B.C. Biblia declară că: „Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt” (2 Împărați 2:11). Dar contrazice aceasta mărturia lui Isus, care urma să declare circa 900 de ani după epoca lui Ilie că „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului” (Ioan 3:13).

Cum putem explica această aparentă discrepanță biblică? O privire mai apropiată arată că cele două pasagii pot fi împăcate destul de ușor.

Un studiu atent arată că sunt actual trei „ceruri” [raieri] discutate în Biblie. Unul este locuința lui Dumnezeu – locul tronului Său – și cerul [raiu] unde înviatul Isus se află astăzi. Vorbind despre Hristos, care este Marele nostru Preot, Biblia spune: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 8:1). Cerul este chemat specific locul de locuință al lui Dumnezeu (Deuteronom 26:15).

Alt cer discutat în Biblie este ceea ce noi chemăm spațiul interplanetar. Este domeniul lunii, planetelor, cometelor, asteroizilor, soarelui și al stelelor. David a vorbit despre acesta când a reflectat la măreția manoperei creative a lui Dumnezeu, pe care el l-a descris: „cerurile-lucrarea mâinilor Tale-luna și stelele pe cari le-ai făcut” (Psalm 8:3).

Multe scripturi menționează „stelele cerului” (Genesa 26:4; Deuteronom 1:10; 28:62; Isaia 13:10).

Și încă un alt cer este stratul de aer care înconjoară planeta noastră, consistând din oxigen și alte gaze. Acest cer – atmosfera pământului – este menționat în asemenea pasagii ca Genesa 7:11-12, care descrie marele potop din vremea lui Noa: „s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.” Biblia vorbește de asemenea despre „păsările cerului” acelea

care zboară pe deasupra noastră (Iov 35:11; Ieremia 16:4).

Pentru a determina care cer este înțeles într-unul din pasagiile din Biblie, trebuie să considerăm cu atenție contextul. A fost întinderea joasă a acestui al treilea fel de cer – atmosfera pământului – în care a fost luat Ilie. Să observăm dovada.

Dumnezeu îi spusese mai devreme lui Ilie că el urma să ungă pe un om chemat Elisei, și făcând aceasta urma să-l numească pe Elisei succesorul său (1 Împărați 19:16). Mai târziu, pe când Ilie umbla împreună, Ilie i-a spus lui Elisei: „Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit dela tine?” (2 Împărați 2:9). Aceasta a condus la o discuție a darurilor lui Dumnezeu pentru Elisei care aveau să-i permită să împlinească rolul lui Ilie.

„Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt” (versul 11). Ilie a fost acum dus. Studenții și discipolii lui Ilie au știut acum ca să se uite la Elisei ca noul lor conducător. „Fiii proorocilor cari erau în fața Ierihonului, când l-au văzut, au zis: „Duhul lui Ilie a venit peste Elisei.” (2 Împărați 2:15).

Mulți studenți ai Bibliei, și alți cititori, presupun că Ilie în momentul acela a fost făcut nemuritor și a fost luat în rai unde locuiește Dumnezeu. Nu a fost acesta cazul. Fii proorocilor au știut altfel. Ei au știut că vârtejul de vânt simplu l-a mutat pe Ilie într-o altă locație pe pământ. Ei i-au strigat lui Elisei: „Iată că între slujitorii tăi sunt cincizeci de oameni viteji; vrei să se ducă să caute pe stăpânul tău?” Poate că Duhul Domnului l-a dus și l-a aruncat pe vreun munte sau în vreo vale” (2 Împărați 2:16).

Discipolii erau îngrijorați pentru siguranța lui Ilie, așa că au trimis un grup de 50 de oameni să-l caute. Cei 50 l-au căutat pentru trei zile dar nu l-au găsit (2 Împărați 2:17).

Un alt pasagiu dovedește concludiv că Ilie nu s-a dus în rai. Biblia înregistrează că Ilie i-a scris o scrisoare lui

Jehoram, regele din Iudea, câțiva ani, mai târziu după ce fusese îndepărtat de vârtejul cu vânt.

Observă secvența evenimentelor înregistrate pentru noi în Biblie. Ultimul act înregistrat și datat al lui Ilie a avut loc în timpul domniei regelui Israelit Ahazia când Ilie i-a spus regelui că el avea să moară pentru păcatele lui (1 Împărați 1:3, 17). Domnia lui Ahazia a durat numai un an, aproximativ 850 B.C.

Îndepărtarea și înlocuirea lui Ilie de către Elisei este înregistrată atunci în capitolul următor, 2 Împărați 2. Povestea continuă cu relatări din viața lui Elisei, inclusiv o întâlnire cu Jehosafat, regele Ideii, cca. 845 B.C. (2 Împărați 3:11-14). Câțiva ani mai târziu Jehoram, fiul lui Jehosafat i-a urmat tatălui său ca rege al Ideii cca. 845 B.C. (2 Împărați 8:16).

Jehoram s-a dovedit a fi un rege rău, conducând națiunea lui Iuda la răzvrătire împotriva poruncilor lui Dumnezeu. Câțiva ani în domnia lui Jehoram, și mai mulți ani după îndepărtarea lui Ilie, Ilie a scris o scrisoare lui Jehoram avertizându-l de consecințe

foarte serioase din cauza păcatelor lui. Această scrisoare este înregistrată în 2 Cronici 21:12-15.

Această scrisoare dovedește că profetul încă trăia și era pe pământ câțiva ani după ce fusese luat de vârtejul de vânt și înlocuit cu Elisei. Dumnezeu a ales ca Elisei să-i urmeze lui Ilie ca profet al Său, astfel El l-a strămutat pe Ilie într-un alt loc, unde el a continuat să trăiască pentru cel puțin câțiva ani mai mult – după cum demonstrează scrisoare lui către Jehoram.

Biblia nu ne spune nimic mai mult despre Ilie după ce a scris scrisoarea. Deși probabil că eventual a murit, pentru că Evrei 9:27 ne spune că „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată.” Ilie, ca și toți ceilalți profeți și oameni drepecți din Vechiul Testament, a murit în credință, fără să fi primit viața veșnică pe care Dumnezeu o promisese (Evrei 11:39).

După cum arată pasagiile acestea, o citire atentă a Bibliei arată că îndepărtarea miraculoasă a lui Ilie cu o caleașcă impresionantă, a însemnat numai transportarea lui într-un alt loc în regiune, și nu viața veșnică în rai.

Ce este Împărăția Cerurilor (a Raiului)?

Multă lume crede că se vor duce în rai pentru că Isus a vorbit în mod repetat despre Împărăția Cerurilor (a Raiului). În Matei 5:3 El a zis, „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!” Alte trei versuri în Matei 5 se referă la cei credincioși întrând în împărăția cerurilor. Fraza *Împărăția Cerurilor* apare în cartea lui Matei în total de 32 de ori.

Totuși, observă că Matei este *singurul* scriitor din Biblie care folosește termenul de *împărăția cerurilor*. Alți scriitori din Biblie folosesc termenul de *Împărăția lui Dumnezeu*. Spre exemplu, Luca, în înregistrarea aceluiaș eveniment descris mai sus, înregistrează cuvintele lui Isus ca: „Ferice de voi, cari sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!” (Luca 6:20). Termenele se pot schimba între ele. Termenul *Împărăția lui Dumnezeu* este folosit de 69 de ori în Noul Testament, cel mai mult în Evangheliile – Matei, Marcu, Luca și Ioan.

După cum vom vedea, Isus nu le-a spus discipolilor Săi să ei ar putea să se aștepte să meargă în rai. În loc, El a vorbit despre o împărăție *provenită* dela Dumnezeu în rai, care urma să fie stabilită *pe pământ* la a doua venire a Lui. Observă explicația lui Isus că El avea să se alăture discipolilor Săi pe pământ la reîntorcerea Sa în loc de a-i avea ridicându-se în rai pentru a fi cu El unde locuiește El în prezent.

După răstignirea și învierea lui Hristos, El a petrecut 40 de zile instruindu-i despre Împărăția lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 1:3). După aceea El s-a alăturat Tatălui Său în rai. Să observăm instrucțiunea pe care au primit-o discipolii Săi după ce El s-a ridicat la cer:

„După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, *va veni în acelaș fel cum L-ați văzut mergând la cer*” (Faptele Apostolilor 1:9-11).

Isus a vorbit în mod repetat despre întoarcerea Sa ca să stabilească Împărăția lui Dumnezeu pe pământ (Matei 25:31-34; Luca 21-27-31). El se va întoarce pe pământ și Își va stabilit împărăția Sa *aici* – nu în rai. În ceea ce este cunoscut în mod obișnuit ca Rugăciunea Domnului (Tatăl nostru) El îi instruește pe discipolii Săi să se roage Tatălui lor ceresc, „*vie împărăția Ta*” (Matei 6:10; Luca 11:2). Acea împărăție este adevăratul scop al fiecărui Creștin (Matei 6:33); noi trebuie să ne rugăm pentru sosirea lui.

În Luca 19:12 Isus a vorbit despre El însuși într-o parabolă, comparându-se pe Sine cu „Un om de neam mare [care] s-a dus într'o țară depărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă.” „Țara îndepărtată” este locuința Tatălui Său, care este în rai. Isus va aduce Împărăția lui Dumnezeu pe pământ la reîntoarcerea Sa.

Matei se referă la ea uneori ca „împărăția cerurilor” pentru că este o împărăție de origine cerească, divină. De asemenea observă că este chemată împărăția cerului nu este referită nici odată ca împărăția *din* cer. (Pentru a înțelege mai bine ce ne învață Scriptura despre Împărăția lui Dumnezeu, cere copia ta gratuită a broșurii *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of The Kingdom] sau descarc-o de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.html .

Sunt ființe omenești mântuite în rai?

„După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: „Aliluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea!” (Apocalipsa 19-1).

Cine sunt gloatele multe? Sunt vocile, laudând pe Dumnezeu, acelea ale ființelor omenești mântuite care locuiesc acum în rai? S-a înălțat în rai vre-odată vre-o ființă omenească?

Credința populară este că atunci când Creștinii mor ei se duc imediat în rai, unde iau rezidență ca locul lor permanent de locuit. Dar putem noi găsi asemenea învățături în Biblie?

Observă Ioan 3:13: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului [Isus Hristos], care este în cer.”

Această scriptură face două concluzii importante pentru discuția noastră de aici. Prima, acestea sunt cuvintele proprii ale lui Isus. Dacă cineva s-ar fi dus în rai, El ar fi știut.

A doua, Ioan a înregistrat cuvintele acestea mulți ani după ce Isus a murit și s-a înălțat la cer – încă afirmând că nimeni în afară de Isus nu se dusese încă în rai.

Ale cui voci a auzit el atunci, când a înregistrat în cartea Apocalipsa ce a auzit și ce a văzut? El se referă la voci în multe locuri în carte. Să observăm două asemenea exemple. Primul: „Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinlăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”

Al doilea: „Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțămiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau: „Vrednic ești Doamne și

Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (versurile 9-11).

Biblia ne arată că multe mii de îngeri apar înaintea tronului lui Dumnezeu, și că ei vorbesc cu voci puternice: „M-am uitat, și împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii.

Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:11-12).

Am văzut că scripturile arată că nici o ființă omenească – în afară de Isus Mântuitorul – nu a intrat vre-odată în rai. Vocile referite în Apocalipsa 19, atunci, sunt acelea ale ființelor îngerești care înconjoară tronul lui Dumnezeu.

Hoțul depe Cruce

În timp ce Hristos atârna pe moarte, El i-a spus unui criminal condamnat fiind răstignit cu El: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23:43). Multă lume crede că Isus l-a asigurat pe om că avea să fie cu El în rai chiar în ziua aceea. Dar este aceasta ce i-a spus El?

Mai întâi să ne întrebăm, Unde este raiul de care a vorbit Hristos? Cuvântul tradus „rai” este folosit numai de două ori în Noul Testament. În amândouă cazurile se referă la locul prezenței lui Dumnezeu.

În 2 Corinteni 12:2-4 Pavel descrie o viziune în care el „a fost răpit în rai” (versul 4). Pavel ne spune că acest rai a fost în „al treilea cer” (versul 2) – locul de locuință al lui Dumnezeu.

Isus ne spune că „pomul vieții” este aflat „în raiul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 2:7). Apocalipsa 22:2 explică cum că pomul vieții urmează să fie în Noul Ierusalem. Dumnezeu va veni din ceruri să locuiască în acest Nou Ierusalem (Apocalipsa 21:2-3) după învierile menționate în Apocalipsa 20. Numai atunci vor locui oameni cu Dumnezeu în rai. Punând împreună scripturile acestea, putem vedea că raiul pe care Hristos l-a menționat, în care oamenii vor locui cu Dumnezeu, va fi să fie într-o *epocă viitoare*.

Cum putem ști că acesta a fost ce a înțeles Hristos?

Știm pentru că Biblia spune clar că Isus nu s-a ridicat la cer în ziua în care a murit. El s-a dus în mormânt. „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3-4).

Observă ce i-a spus Hristos Mariei curând după ce fusese înviat: „Nu mă ținea”, i-a zis Isus; „căci *încă nu M-am suit la Tatăl Meu...*” (Ioan 20:17). Trei zile întregi după moartea Sa, Isus a spus clar că El încă nu se suise în rai.

Isus a zăcut în mormânt pentru trei zile și trei nopți (Matei 12:40). Nicăieri nu spun Scripturile că trupul Lui a fost îngropat în timp ce sufletul Lui s-a dus într-altă parte. Isus a murit și a fost îngropat. El s-a dus numai în mormânt. Deci, criminalul care avea să moară nu l-ar fi putut alătura în rai în ziua aceea, pentru că El nici nu era încă acolo.

Dacă Isus nu i-a spus omului că el avea să fie în rai în ziua aceea, ce i-a spus atunci Hristos lui?

Tâlharul pocăit și-a revenit la conștiința lui în timp ce era răstignit de-a lungul lui Hristos (Luca 23:39-41). El i-a zis lui Hristos: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!” (versul 42). Hoțul, ca oricine care privește moartea iminentă, a căutat confort și asigurare. Isus a produs-o.

Răspunsul Lui, „Adevărat îți spun” a fost un idiom obișnuit...care este folosit continuu pentru emfază foarte solemnă” (*Biblia Companion* [The Companion Bible], Apendix 173, p. 192).

Multe din neînțelegerile care s-au ridicat din declarația lui Hristos au apărut pentru că inițial Biblia nu a conținut nici o punctuație. Nu a fost decât cu multe secole mai târziu că au fost introduse semnele de punctuație cum le cunoaștem noi astăzi. Când au fost adăugate virgule, înțelesul lui Isus a fost deformat și această figură de vorbire evreiască a fost acoperită.

Isus nu a zis nici nu a implicat că muribundul avea să fie cu El în rai în exact ziua aceea. Hristos îl încuraja declarând solemn că atunci când va veni timpul, în viitoarea Împărăție a lui Dumnezeu pe pământ, când omul va fi înviat și îl va

vedea pe Hristos din nou. Hristos a putut să facă declarația aceasta pentru că El a putut vedea atitudinea de pocăință a omului și recunoașterea lui că Isus era Mesia.

Ar trebui să ne reamintim că atunci când paznicii l-au adus pe Isus în fața lui Pontius Pilat, el i-a spus captorului său: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36). În declarația aceasta simplă El a confirmat că domeniul Său, țărâmul Său, guvernământul Său – raiul lui Dumnezeu – aparțin epocii care va veni. Împărăția lui Dumnezeu va fi dezvăluită la venirea a doua a lui Hristos.

Acest eveniment dramatic poate fi înțeles corect numai când înțelegem timpul încadrat al Planului de Mântuire al lui Dumnezeu și învierile promise cum sunt descrise în Biblie.

Împărăția lui Hristos stabilită pe pământ

O profeția din Vechiul Testament este specifică despre reîntoarcerea lui Isus, spunându-ne exact unde va sosi El pe pământ pentru a-și stabili Împărăția. „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit;... Și Domnul va fi împărat peste tot pământul” (Zaharia 14:4, 9).

Incidentul despre care citim în cartea Faptele Apostolilor că descrie ascensiunea lui Isus ne spune că a fost Muntele Măslinilor pe care a vorbit El ultima dată cu discipolii Săi, și a fost același munte de pe care s-a înălțat în nori în fața lor. El se va reîntoarce pe același munte ca să înceapă domnia în Împărăția lui Dumnezeu.

În Matei 5:5 Isus ne spune: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni *pământul!*” Versul acesta și multe altele descriu pe sfinți guvernând *pe pământ* în Împărăția lui Dumnezeu. Spre exemplu, Apocalipsa 5:10, vorbind despre sfinții înviați, spune: „Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și *ei vor împărăți pe pământ!*”

Răsplata sfinților este viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta le va fi dată când se reîntoarce Hristos, dar, după cum am văzut, Isus va domni împreună cu ei pe pământ în loc de rai.

A fost Enoh luat în rai?

Unii oameni cred că Genesa 5:24 și Evrei 11:5 declară că Dumnezeu l-a luat pe Enoh în rai. Dar este aceasta ce spun versurile acestea?

Genesa 5:24 ne spune că „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.” Evrei 11:5 adaugă: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă

moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.”

Nici una dintre scripturi nu ne spune unde și cum l-a luat Dumnezeu, numai că a făcut-o. L-a luat Dumnezeu pe Enoh în rai? Clar că nu, pentru Isus însuși a spus „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului...”

Mai departe, Evrei 11 face lista mai multor bărbați și femei de credință din Biblie (inclusiv Enoh) dar concludă că „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși *n-au primit ce le fusese făgăduit...*” (versul 39). Evident, atunci, că Enoh nici nu s-a înălțat în rai nici nu a primit promisa viață veșnică.

Deci ce s-a întâmplat cu Enoh? Genesa 5:23 spune că până la urmă Enoh tot a murit. „*Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șase zeci și cinci de ani.*” El a trăit 365 de ani nu mai mult. El nu este încă în viață umblând cu Dumnezeu.

Expresia „toate zilele” este folosită pentru alți opt oameni în același capitol – din care toți sunt evident morți.

Evrei 11:5 ne spune că Enoh „*a fost mutat.*” Același cuvânt grec se referă la rămășițele patriarhului Iacob fiind „mutate” din Egipt (unde murise el) la Șechem, unde a fost înmormânta el mai târziu.

Pur și simplu, Scripturile nu ne dezvăluie toate amănuntele a ceea ce s-a întâmplat cu Enoh. Ele înregistrează, totuși, că Ilie, într-o manieră asemănătoare, a fost luat de o caleașcă de foc, numai ca să moară mai târziu (vezi „*S-a dus Ilie în rai?*” p. 25). De asemenea, Dumnezeu l-a instruit pe Moise să se ducă pe vârful Muntelui Nebo să moară – în aparență singur (Deuteronom 32:48-50). Atunci Dumnezeu i-a înmormântat trupul unde nu ar fi fost găsit (Deuteronom 34:5-6), posibil ca să prevină locul mormântului să nu fie transformat într-o capelă idolatră. Ceva asemănător s-ar fi putut întâmpla și cu Enoh.

Învierea: Răspunsul lui Dumnezeu pentru viață după moarte

„**D**acă omul a murit o dată, fi-va el iarăși viu?” (Iov 14:14, Biblia Ortodoxă Română). Această întrebare a preocupat mințile oamenilor din antichitate până în zilele noastre.

În Biblie Dumnezeu l-a inspirat pe patriarhul Iov nu numai să pună această întrebare importantă dar să ne dea și răspunsul. Răspunzând lui Dumnezeu, Iov a zis: „aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc. Atunci m-ai chema, și Ți-aș răspunde, și Ți-ar fi dor de făptura mâinilor Tale” (Iov 14:14-15).

Iov a afirmat că morții vor trăi din nou printr-o înviere.

Alte pasagii din Vechiul Testament afirmă de asemenea învierea. Daniel 12:2, spre exemplu, proorocește despre un timp, încă în viitor, când „mulți dintre *cei care dorm în țărâna pământului se vor scula...*”

Dar calea spre viața veșnică nu a fost înțeleasă în întregime în zilele acelea. I-a revenit lui Hristos să vină și să dezvăluie în întregime adevărul. Isus a zis: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi” (Ioan 11:25, Biblia Ortodoxă Română).

Este prin Hristos că noi putem primi propria noastră înviere dintre morți: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” (1 Corinteni 15:22).

Propovăduirea veștilor bune ale învierii – că omul poate scăpa puterii mormântului – separă Creștinismul de alte religii și filozofii ale secolului întâi. Între sectele evreiești concepția învierii a fost un subiect de controversă. Unii au negat dogmatic că morții ar învia, și alții au susținut că ei ar putea (Faptele Apostolilor 23:8).

Lumea în care a trăit Isus, în afara ca fiind Evreu, a fost mult influențată de cultura a două imperii – Grec și Roman – care au dominat regiunea succesiv pentru câteva secole. Religiile Greacă și Romană au avut puțină speranță pentru cei morți.

„Vechea credință greacă, și dublura ei romană, susțineau că odată ce trupul a murit, sufletul fără trup a trăit într-o stare de obscură mizerabilă existență...Moartea a fost pentru oamenii zilelor acelea dezastrul final” (J.B. Philips, *Sunetul Adevărului: Mărturia unui traducător* [Ring of Truth: A Translator's Testimony], 1967, pp. 40-41).

Dicționarul Nou al Bibliei afirmă perspectiva sumbră a zilei și ne spune că învierea lui Hristos a dat oamenilor mai mult decât o sclipire de speranță. „Caracteristica cea mai surprinzătoare a propovăduirii primilor Creștini este accentuarea pe înviere. Primii

evangheliști au fost siguri că Isus înviase, și în consecință, că și credincioșii vor învia și ei la momentul potrivit. Aceasta i-a pus de-o parte de toți ceilalți învățători ai lumii antice... Nimic nu este mai caracteristic chiar și a celui mai bun gând al zilei decât lipsa lui de speranță în fața morții. Este clar că învierea este de primă importanță pentru credința Creștină” (Noul Dicționar al Bibliei [New Bible Dictionary, 1996, p.1010, „Învierea”).

Un adevăr care a lansat Biserica

A fost adevărul fascinant al învierii lui Isus Mesia care a lansat Biserica Noului Testament. Predicând în ziua fondării Bisericii, cum este înregistrat în Faptele Apostolilor 2, apostolul Petru a anunțat cu voce răsunătoare veștile bune: „Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi l-ați răstignit și l-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu l-a înviat, dezlegându-i legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea” (Faptele Apostolilor 2:22-24).

Noutățile învierii lui Isus din Nazaret a călătorit ca o undă de șoc prin toată țara. Discipolii lui Isus au fost galvanizați și au început să propovăduiască zeloși. Ceea ce fusese privită ca o bandă de evrei renegați a crescut curând într-o Biserică viguroasă.

În zilele sale de început Biserica a crescut cu miile (Faptele Apostolilor 2:41, 4:4). Tânăra Biserică răspândea speranță – speranța unei vieți veșnice prin înviere. Discipolii au propovăduit, sub inspirația lui Dumnezeu că toți cei care îl acceptă pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal, se pocăiesc, sunt botezați și primesc pe Duhul Sfânt vor fi înviați (compară Faptele Apostolilor 2:38 și Romani 8:11).

Învierea pe care o așteptau discipolii nu era un fel de jumătate viață inferioară cum credeau grecii și romanii că zace dincolo de mormânt. Discipolii au fost chemați: „să apuce adevărata viață” (1 Timotei 6:19).

Isus le spusese mai înainte de a fi răstignit, „pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Isus de asemenea a împărtășit cu discipolii Săi intențiile Lui pentru omenire: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). Viața abundentă de care a vorbit Hristos ajunge la împlinirea ei completă în învierea morților.

Învierea dă semnificație vieții

Lumea primului secol a avut numeroase idei contradictorii despre viață și moarte. Filozofiiile păgâne înneguraseră înțelegerea celor mi mulți oameni.

Situația noastră este asemănătoare. În lumea occidentală un număr semnificativ de oameni cred că nu există nimic dincolo de mormânt. Ateismul și agnosticismul și-au lăsat amprenta. Lumea are nevoie să audă și să înțeleagă mesajul original al învierii lui Hristos al Lui și al apostolilor.

Multă lume, la fel cu cei din antichitate, este nervoasă asupra problemei morții. Adevărul învierii proclamat de Cuvântul lui Dumnezeu pot contracara nervozitatea și neputința inerente în orice apropiere care îl exclude pe Dumnezeu.

Vorbind despre reîntoarcerea lui Hristos și de învierea credincioșilor care o însoțește, Pavel i-a încurajat pe credincioși: „Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4:18). Adevărul învierii ne aduce confort pentru nervozitatea noastră naturală asupra morții.

Învierea: Un fapt istoric

Dece ar trebui noi să credem în învierea după moarte? Am trebui să fim încurajați pentru că învierea este un *fapt* confirmat istoric și biblic.

După ce a fost executat și înmormântat, corpul lui Isus a dispărut, chiar și dușmanii Lui care au dorit să dezică învierea Lui nu au putut explica mormântul gol. Învierea lui Isus a fost confirmată de mulți martori – inclusiv într-o anumită ocazie 500 de oameni (1 Corinteni 15:6). Petru, vorbind în numele tuturor apostolilor, a proclamat cu mândrie, „...Noi suntem *martori* ai acestor lucruri“ – a faptului că „Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus” (Faptele Apostolilor 5:30-32).

Ani mai târziu, Pavel a demonstrat asemănător că „Dumnezeu L-a înviat din morți. El S-a arătat, timp de mai multe zile celor ce se suiseră cu El din Galilea la Ierusalem, și cari acum sunt martorii Lui înaintea norodului” (Faptele Apostolilor 13:30-31). Apostolii și alți membri ai Bisericii de la început și-au dat viețile de bunăvoie ca martiri pentru acest adevăr.

Hristos și scriitorii Bibliei compară moartea cu somnul

Ce se întâmplă cu o persoană atunci când moare? Biblia compară moartea cu condiția de somn. Cu siguranță că nu este un „somn” normal. Este un somn în care nu este gândire, nici activitate cerebrală sau viață de orice fel. Exemple prin toată Biblia arată că acesta era cazul.

Spre exemplu, Iov a vorbit de starea de a fi mort în mai mult de o singură ocazie. „Dece n-am murit în pânțele mamei mele? Dece nu mi-am dat sufletul la ieșirea din pânțele ei?... Acum aș fi culcat, aș fi liniștit, aș dormi și m-aș odihni ...Acolo nu te mai necăjesc cei răi, acolo se odihnesc cei sleiți de puteri” (Iov 3:11, 13, 17).

Multe secole mai târziu, acontul bibliei al morții lui Lazăr, un prieten al lui Isus, ilustrează moartea să fie numai o condiție asemănătoare cu somnul. „Un oarecare Lazăr din Betania, era bolnav” (Ioan 11:1). Isus a hotărât să se ducă la el, dar, pentru ca să poată face o minune care să întărească credința discipolilor Săi, a așteptat până când Lazăr a murit.

Înainte de a merge la Betania, Isus a discutat condiția lui Lazăr cu discipolii Săi. El le-a spus Lazăr era adormit și că El avea să-l trezească (Ioan 11:11-14). Discipolii I-au răspuns că somnul era bun pentru că avea să-l facă bine (versul 12). Isus le-a spus atunci pe față că „Lazăr a muri” (versul 14). Observă că Isus a

declarat categoric că Lazăr murise, dar în același timp a descris moartea ca o condiție asemănătoare cu somnul.

Când a sosit momentul să acționeze Isus, „strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!” Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză, și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: „Dezlegați-l, și lăsați-l să meargă” (versurile 43-44).

Lazăr nu se dusese nici în rai nici în iad. El fusese înmormântat unde „a dormit” până când Isus l-a chemat afară din mormânt.

Dumnezeu a făcut o minune specială prin învierea lui Lazăr dela moarte, dar fiecare intră la moarte într-o stare de somn figurativ. Morții sunt fără cunoștință. Credința populară este că la moarte corpul merge la mormânt iar sufletul rămâne conștient și se duce fie în rai fie în iad. Totuși, după cum am văzut, această credință nu este biblică.

Într-o altă referință care descrie starea morților, Pavel se referă la morții dreپتي care vor fi înviați să-l întâlnească pe Hristos în aer, ca fiind „adormiți.”

„Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, cari vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui

Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:15-17).

Deci cei care sunt în morminte vor fi înviați, înălțându-se să-L întâlnească pe Mesia care se întoarce, împreună cu cei care sunt ai lui Hristos și sunt încă în viață. Ei toți vor fi prinși în aer pentru a-L întâlni pe Hristos în prima resurrecție. Atunci ei se vor reîntoarce pe pământ pentru a domni împreună cu El în Împărăția lui Dumnezeu.

Că morții sunt figurativ într-o stare de somn, așteptând învierea, „a fost

părerea prevalentă până în al cincilea secol” (Decăderea Iadului [The Decline of Hell”, p. 35). Schimbarea dela învățăturile biblice a avut loc câteva secole după Hristos. Învățătura clară a Bibliei este că morții sunt fără cunoștință, așteptând în mormânt. Ei sunt, cum au pus-o Isus și Pavel, adormiți. Ei nu se vor deștepta până la înviere.

Eventual toți se vor înălța – unii la viața veșnică a primei învieri iar alții la viața fizică într-o altă înviere 1000 mai târziu. După cum a spus Isus, ceasul vine când „când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele” (Ioan 5:28-29). Acesta este adevărul confortant și încurajator dezvăluit în Scripturi.

Fiecare om la rândul său

Aceste fapte sunt cunoscute și înțelese de mulți cititori ai Bibliei. Ceea ce nu le este clar multora este că Biblia descrie *mai mult decât o singură* înviere. Scrierile apostolilor Pavel și Ioan confirmă adevărul acesta. În 1 Corinteni 15:22-23, Pavel a scris: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar *fiecare la rândul cetei lui*. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos.”

Referința la primul rod arată că sunt alte roade care urmează. Pavel a specificat că Dumnezeu a pus o ordine în Planul Său prin care El va aduce pe fiecare la înviere. Nu vor fi toți înviați *în același timp*.

Acei care cred că oamenii se duc în rai sau în iad la moarte au fost preocupați de indicațiile din Scripturi că numai comparativ puțini vor fi mântuiți. Ei își bazează adesea această presupunere pe pasaje ca Matei 7:13-14: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.”

În versurile acestea Isus explică ce se întâmplă în „acest veac rău” (Galateni 1:4), în care Dumnezeu nu cheamă pe fiecare pentru a fi convertit *acum*. Citim în Apocalipsa 12:9 că Satana „înșeală întreaga lume.” Ioan a scris, „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău” (1 Ioan 5:19).

Omenirea ca un total este înșelată – deocamdată. Isus a zis, „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:44). Isus a arătat clar aici că numai unii vor fi în acea înviere – acei care sunt specific chemați de Dumnezeu. Biblia ne învață că în această epoca particulară – epoca precedând reîntoarcerea lui Hristos – Dumnezeu cheamă numai o mică parte din omenire ca să intre și să ia parte în Împărăția Sa.

Prima înviere

Învierea acelor care sunt chemați acum – acei pe care Pavel îi cheamă primele roade – este descrisă mai mult în capitolul 20 al Apocalipsei.

Să observăm cum descrie Ioan acea înviere a primelor roade: „Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasc capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. *Ei au înviat, și au împărțit cu Hristos o mie de ani.* Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. *Aceasta este întâia înviere*” (Apocalipsa 20:4-5).

Observă că unii au înviat la începutul celor 1000 de ani de domnie a lui Hristos – la „întâia înviere.” Folosirea termenului *întâi* arată că trebuie să urmeze cel puțin încă o înviere.

Altă înviere

Același vers explică: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.” Este o altă înviere *după* prima, și în învierea aceasta *alții* vor avea ocazia să primească mântuirea. Ei vor fi chemați să înțeleagă adevărul lui Dumnezeu și Planul Său în timpul unei perioade numite uneori judecata „scaunului de domnie mare și alb” (versul 11).

Perioada aceasta de judecată este descrisă mai departe în versul 12: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.”

Acei înviați în acest grup nu au înțeles niciodată complet adevărul lui Dumnezeu. Consideră că majoritatea oamenilor care au trăit vreodată nu au auzit adevărul lui Dumnezeu. În loc ca această lume să fie condamnată la o suferință veșnică într-un iad arzător, adevărul Bibliei este cu mult mai confortant și mai încurajator. Dumnezeu va extinde fiecăruia ocazia pentru viața veșnică – la relativ puțini în epoca aceasta dar la bilioane în învierea a doua ce are să vină.

Judecata este cu mult mai mult decât o hotărâre de a răsplăti sau de a condamna. Judecata este un proces care are loc în timp înainte de a da o hotărâre. Acei aduși din nou la o viață fizică temporară în învierea aceasta (vezi Ezekiel 37:1-14) vor avea pentru prima dată, mințile deschise adevărului planului lui Dumnezeu. Ei vor avea ocazia să hotărască dacă vor accepta și urma instrucțiunile lui Dumnezeu sau nu. După ce ajung să vadă adevărul, ei vor fi judecați conform cu răspunsul lor la noua înțelegere. Mulți vor accepta adevărul, se vor pocăi și vor primi darul lui Dumnezeu de viață veșnică.

Generațiile trecute înviate împreună

Isus a vorbit despre acest timp când El a zis că chiar și păcătoșii orașului demult distrus al Sodomei vor avea ocazia să se pocăiască într-o judecată viitoare. Cum i-a trimis pe discipoli într-o misiune să propovăduiască evanghelia (Matei 10:9-14), El le-a spus că unii pe care îi vor întâlni vor respinge mesajul. Despre aceștia Isus a zis, „Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei și Gomorei, decât pentru cetatea aceea” (versul 15).

Faptul că va fi posibilă toleranță în ziua aceea față de Sodoma și Gomora arată că și ei vor avea ocazia să se pocăiască și să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta este pentru că, atunci când au trăit mai înainte, fie că n-au avut niciodată ocazia să-L cunoască pe Dumnezeu și calea Lui, fie că n-au înțeles ceea ce au auzit. Timpul pentru chemarea și judecata lor este *încă în viitor*. Aceasta nu este a doua șansă pentru mântuire. Aceasta va fi prima lor șansă – prima lor ocazie de a acționa pe o înțelegere clară a adevărului lui Dumnezeu.

Într-un exemplu asemănător, Isus a zis că poporul demult mort al orașului asirian din antichitate Nineve și biblica „regină din sud” din vremea lui Solomon se vor înălța dealungul celor din generația lui Hristos. Lumea acelor generații trăise și murise cu multe secole mai

înainte fără să fi înțeles pe adevăratul Dumnezeu și planul Lui de a le oferi viața veșnică prin Fiul Său Isus Mântuitorul.

Că Dumnezeu va oferi mântuirea tuturor acelor care au trăit și au murit în toate epocile fără să-L fi cunoscut cu adevărat, arată marea Lui dragoste pentru toată lumea. Dumnezeu nu arată parțialitate (Romani 2:11). El îi cheamă pe toți la momentul care este potrivit pentru ei, și eventual le va fi oferită aceeași ocazie minunată de a primi darul Său al mântuirii.

Dovada celei de a treia învieri

Alte scripturi că un al treilea grup va fi înviat imediat înainte de distrugerea finală a răilor în lacul de foc.

Isus a explicat că unii vor disprețui deliberat și informați dezvăluirile spirituale cărora Dumnezeu le va deschide mințile să poată înțelege. Aceștia, a zis El, nu vor fi iertați „nici în veacul acesta, nici în cel viitor” (Matei 12:31-32).

Totuși „toți cei din morminte vor auzi glasul Lui...” (Ioan 5:28). Chiar și cei care nu vor fi iertați urmează să fie înviați din morți.

Acest grup va include *numai* pe cei care au refuzat deliberat calea de viață a lui Dumnezeu chiar și după ce fuseseră „luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt” (Evrei 6:4-6). Acești puțini sunt oamenii care au fost odată convertiți și iertați dar mai târziu L-au refuzat pe Duhul Sfânt și cunoștința fără de preț pe care le-a dat-o Dumnezeu.

Pentru că ei „calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, pângăresc sângele legământului, cu care au fost sfințiți, și batjocoresc pe Duhul harului,” pentru ei „nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății, și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți” (Evrei 10:26-29).

Dumnezeu a dezvăluit că soarta finală a răilor incorigibili este să fie mistuiți de foc. „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură” (Maleahi 4:1)

Deci distrugerea în lacul de foc (Apocalipsa 20:13-14) trebuie să includă pe cei care au refuzat cu încăpățănare să se pocăiască de propria lor răzvrătire în ciuda tuturor ocaziile pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziția lor.

Când toate acestea sunt terminate citim: „Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua” (Apocalipsa 20:14). Judecata lui Dumnezeu este complectă. Cei care sunt mântuiți nu va mai trebui să le fie frică de moarte vre-odată.

Viitorul tău coplesitor

În lumina acestor adevăruri biblice, unde ne aflăm noi? După cum am văzut, credințele populare despre natura raiului și a iadului se extind peste un spectru larg – și încâlcit. Dar este un lucru despre care noi toți am putea fi de acord – *Noi toți vom muri*. Într-adevăr, „Cei vii știu că vor muri” (Ecleziastul 9:5, Biblia Ortodoxă Română).

Perspectiva morții a atârnat peste capetele omenirii de când au existat oamenii. Când oamenii sunt încleștați de frica morții, ei sunt înrobiți într-o sclavie crudă și neiertătoare.

The Expositor's Bible Comentary rezumă cum adevărul învierii, personificat de învierea lui Hristos, a transformat perspectiva multora: „În primul secol, aceasta [frica de moarte] a fost foarte reală. Filozofii îi îndemneau pe oameni să fie calmi în fața morții, și unii dintre ei izbuteau să o facă. Dar pentru cei mai mulți oameni aceasta nu a adus nici o ușurare. Frica era foarte răspândită, după cum tonul fără speranță depe inscripțiile pietrelor funerare ilustrează foarte clar. Dar unul dintre lucrurile minunate despre Evanghelia Creștină este că îi eliberează pe bărbați și pe femei de această frică... Ei sunt mântuiți cu speranța sigură a vieții veșnice, o viață a cărei părți celei mai bune zace dincolo de mormânt” (Leon Morris, 1981, vol. 12, 29).

Biblia dezvăluie că tot ce este mai bun din ce poate simți omul se află dincolo de mormânt. Ne arată că Creștinii convertiți vor moșteni viața veșnică la înviere și că moartea nu va mai avea nici odată vre-o putere asupra lor.

„Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:54).

Viața viitoare va fi cu mult superioară acestei existențe prezente temporare. Va fi o viață abundentă în scop și plăcere. „Înainte Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări vecinice în dreapta Ta” (Psalm 16:11). Să prindem o sclipire din ceea ce îi așteaptă pe ce care primesc viața veșnică prin înviere.

Cum va fi?

Știm în termeni generali cum vom arăta la înviere pentru că Biblia ne spune că vom fi ca înviatul Isus. „Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer...Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15:47, 49).

Aflăm că la înviere vom avea aceeași imagine, sau asemănare, ca și Hristos. Pavel ne spune că adevărații Creștini vor fi „asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29). Ai reținut aceasta? Vom fi frații lui Isus și

vom avea aceeași asemănare. Deși Isus a existat veșnic și noi nu, vom fi ridicați pe un plan atât de înalt încât vom fi chemați *copiii lui Dumnezeu și frații lui Isus Hristos*.

Apostolul Ioan confirmă aceste aceleași două adevăruri, că vom fi copiii lui Dumnezeu și vom avea aceeași formă glorioasă a lui Isus Hristos. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl,” scrie el, „să ne numim *copii ai lui Dumnezeu!*” (1 Ioan 3:1). Și în 1 Ioan 3:2 el ne spune, „știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Noi vom avea o slavă atât de mare încât să poată fi comparată cu slava lui Hristos (Romani 8:16-18), deși nu-l vom egala niciodată. El este singurul Fiu al lui Dumnezeu care a existat din totdeauna, superior tuturor cu excepția Tatălui.

Slava lui Hristos

Cum este slava lui Hristos? În timpul serviciului Său fizic pe pământ, El a dat la trei din discipolii Săi o prevedere a aparenței sale în această stare de slavă spirituală. „El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17:2).

Cu ani mai târziu, la scrierea cărții Apocalipsa, Ioan a văzut o viziune a lui Hristos înviat, glorificat. Observă cum descrie Ioan această apariție uluitoare: „Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari...fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:14-15). Acest limbaj Îl descrie pe Hristos, Fiul slăvit al lui Dumnezeu, ca o ființă de o extraordinară strălucire. Și noi, de asemenea vom împărtăși aparență orbitoare.

După învierea Sa Isus a avut puterea să ia aparența pe care a luat-o când a existat în carne și oase. Dimineața devreme, după ce El se înălțase din mormântul din grădină, Maria Magdalena a vizitat mormântul Său. Când a văzut că cripta era goală, a început să plângă (Ioan 20:11).

Atunci, „Femeie”, i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?” Ea a crezut că este grădinarul, și i-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-l iau” (Ioan 20:15-16). Isus i-a apărut Mariei ca o ființă omenească normală în loc de starea lui strălucitoare. Ea L-a confundat cu grădinarul, posibil pentru că era încă întuneric în momentul acela (vezi versul 1).

Într-o altă ocazie Isus a apărut de nicăieri înăuntrul unei camere închise unde discipolii Lui aveau o adunare. „După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă; și era și Toma împreună cu ei. Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc, și le-a zis: „Pace vouă!” (Ioan 20:26). După învierea Sa Isus a avut puterea de a trece prin bariere solide – cum au fost pereții unei clădiri sau închiderea de piatră a mormântului Său.

Ca și Isus, când vom fi schimbați în spirit noi nu vom mai fi limitați de legile care guvernează lucrurile fizice. Cu puterea ca simplu să ne materializăm, noi nu vom mai fi supuși restricțiilor de viteză cum sunt obiectele fizice. Ca parte din această schimbare a noastră noi nu vom avea nevoie să mâncăm pentru a supraviețui, deși vom avea opțiunea de a mânca pentru plăcere sau companie dacă noi alegem. În două din aparițiile de după înviere ale lui Isus, el a împărtășit o masă cu discipolii Săi (Luca 24:28-30; Ioan 21:9-15).

Acelora cărora Dumnezeu le dă viață veșnică la înviere vor poseda pentru totdeauna aceste caracteristici supranaturale. Observă descrierea învierii în cartea lui Daniel: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața vecinică, și alții pentru ocară și rușine vecinică. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Daniel 12:2-3).

Ce vom face ca ființe spirituale?

Ca ființe spirituale în familia lui Dumnezeu vom trăi și vom munci la cel mai înalt nivel și ambianță posibilă. Isus a zis, „Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimes Tu” (Ioan 17:3). Vom petrece eternitatea cu Dumnezeu în mediul Său – lumea spirituală și putere totală. Nu vom sta inactivi în viața noastră nouă. Vom fi ocupați pozitiv. Isus a zis, „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5:17).

Când Isus se reîntoarce să stabilească Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, cei din prima înviere vor servi ca judecători (Apocalipsa 20:4) și preoți (versul 6) și vor „domni pe pământ” (Apocalipsa 5:10). Nu vom merge în rai să trăim pasivi și inactivi.

Isus se va reîntoarce într-o lume care în mare s-a distrus singură trăind în opoziție cu poruncile Creatorului ei. El va învăța lumea să urmeze legile lui Dumnezeu. El va începe un proces masiv de reeducare să ajute lumea să se dezvețe de vechile feluri de a face lucrurile și pentru prima dată să învețe să facă lucrurile în felul lui Dumnezeu.

Notează profetația lui Isaia despre domnia viitoare a lui Isus ca Mesia și Împărat peste pământ: „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalem cuvântul Domnului.

„El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa în cât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul” (Isaia 2:2-4).

La vremea aceea Hristos va învăța toată lumea cea nu a cunoscut calea lui Dumnezeu. El va fi ajutat de toți cei care sunt schimbați în fii glorificați ai lui Dumnezeu în învierea la întoarcerea Sa (Luca 20:36).

Dacă intrăm în noua viață vom fi dotați cu energie nelimitată. Ca membri ai familiei lui Dumnezeu vom fi împuterniciți de Duhul lui Dumnezeu. Așa cum a descris Isaia: „Dumnezeul cel vecinic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă” (Isaia 40:28).

O schimbare spre mai bine

Vorbind despre evenimentul care va schimba trupurile noastre muritoare, Pavel a scris: „Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea. Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și *înviază în neputrezire*; este semănat în ocară, și *înviază în slavă*; este semănat în neputință, și *înviază în putere*. Este semănat trup firesc, și *înviază trup duhovnicesc*” (1 Corinteni 15:41-44).

Dumnezeu ne va da trupuri care nu vor obosi sau se vor îmbolnăvi niciodată – și minți având unele din puterile supranaturale pe care le are El. Domnind cu Isus Hristos (Apocalipsa 2:26; 3:21), vom ajuta să aducă pacea mondială. Vom ajuta să răspândim cunoștința lui Dumnezeu la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului într-un proces de reeducare care va înconjura tot globul. „Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acoperă” (Isaia 11:9).

Aceia schimbați la reîntoarcerea lui Hristos vor include pe toți cei care vor fi în viață la reîntoarcerea lui Hristos și cei morți care fuseseră chemați, se pocăiseră și au trăit în supunere credincioasă lui Dumnezeu. Va include pe toți credincioșii din Evrei 11 care „În

credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13).

Cei care au murit în credință includ Avraam, Isaac și Iacov (versurile 17-21). Promisiunea pe care ei nu o primiseră încă este promisiunea Împărăției lui Dumnezeu. Isus a zis: „Dar vă spun că vor veni mulți dela răsărit și dela apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor” (Matei 8:11). Amintește-ți că Împărăția Cerurilor este sinonimă cu Împărăția lui Dumnezeu, pe care Hristos o va stabili pe pământ la reîntoarcerea Sa.

Răspunzând invitației lui Dumnezeu

Poți fi între cei mulți care se vor scula din toate părțile lumii la înviere să fii cu Hristos în Împărăția Lui – dacă răspunzi invitației lui Dumnezeu. Dumnezeu trimite chemarea prin propovăduirea evangheliei, care include informația pe care o citești acum.

Acea chemare nu este oferită fiecăruia în vremea aceasta. Isus le-a spus discipolilor Lui că înțelegerea adevărului lui Dumnezeu nu este încă disponibilă pentru mulți: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat” (Matei 13:11).

Biblia vorbește în câteva locuri de poporul „ales” al lui Dumnezeu. Ei sunt chemați să înțeleagă lucrurile acestea acum, în această epocă, dar restul – vasta majoritate – nu vor fi chemați decât mai târziu.

Cel mai mult din Israel, poporul lui Dumnezeu vorbit extensiv în Vechiul Testament, nu au fost chemați să înțeleagă Împărăția lui Dumnezeu în timpul vieții lor. Inimile lor au fost împietrite, mințile orbite. Dar ocazia pentru cei mai mulți dintre ei va veni cu a doua înviere. „Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți” (Romani 11:7).

Totuși, așa cum Pavel explică în același capitol, timpul vine când „tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiurile dela Iacov” (versul 26). Chemarea lui Dumnezeu are loc conform schemei lui. Când totul va fi zis și făcut, planul Lui este echitabil pentru fiecare.

Petru explică cum cei care devin acum parte din Biserica Lui sunt aleși în epoca aceasta să primească mântuirea în prima înviere. Petru spune despre ei: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întunec la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

Veștile bune sunt că eventual Dumnezeu va oferi viața veșnică fiecăruia care se pocăiește. El dorește ca fiecare să intre în Împărăția Sa. El vrea să împartă această ocazie le viața veșnică cu fiecare (2 Petru 3:9).

În final, văzutul a ceea ce Dumnezeu are rezervat pentru cei care Îl servesc îți ia răsuflatul. Apostolul Ioan a fost inspirat să descrie această scripă a viitorului în Apocalipsă, ultima carte din Biblie: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut... Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu” (Apocalipsa 21:4, 7).

Viitorul pe care Dumnezeu l-a plănuțit pentru noi este fantastic de necrezut! Este cu mult superior raiului fantezist al imaginației oamenilor. Dumnezeu va împărți adevăratul viitor cu toți care se pocăiesc și se întorc dela păcatele lor. Cât despre cei care refuză cu bună știință să se pocăiască, ei nu vor suferi pentru totdeauna în iad. Ei simplu vor înceta de a mai exista. Dar aceasta nu trebuie să ți se întâmple ție.

Tu poți împărtăși în Împărăția lui Dumnezeu dacă dai atenție cuvintelor vorbite de Isus când Și-a început serviciul Său: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15).

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca,
E-mail: info@ucg.org

Caraibe: Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637
E-mail: info@gutenachrichten.org

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo, Italy
Telefon/Fax: (+39) 035-452353
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: United Church of God Holland
P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, The Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, 111 74, Stockholm, Suedia
E-mail: svrige@ucg.org

AFRICA

Africa de Est (Kenya, Tanzania, Uganda):
United Church of God, Kenya, P.O. Box 75261, Nairobi
00200 Kenya. Email: kenya@ucg.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
E-mail: mauritiust@ucg.org

Africa de Sud (și Namibia, Botswana, Lesotho, numai Swaziland): United Church of God, Southern Africa, P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa, Telefon/Fax: 043-748-1694

Malawi: United Church of God. P.O. Box 32257, Chichiri, Blantyre 3, Malawi.
E-mail: malawi@ucg.org

Nigeria: United Church of God, P.O. Box 2265, Shomolu, Lagos, Nigeria.
Telefon: 01-8113644 E-mail: nigeria@ucg.org

Zambia: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia.
Telefon: 02-226076, E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: United Church of God Zimbabwe
P.O. Box 928, Causeway, Harare.
Telefon Celular: 011-71-6273
E-Mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld. 4001, Australia
Telefon: 0755-202-111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 0755-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God, P.O. Box 11081, Laucala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Telefon: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: United Church of God
P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Telefon/Fax: (+63) 82 241 4444
Celular/text: (+63)-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 2617, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENȚIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027, Cincinnati, OH 45254 - 1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să afli mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association], care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne tragem originea din Biserica pe care a înființat-o Isus în secolul I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practici stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să urmeze ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul dumneavoastră gratis la revista The Good News (Vești Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători pentru donațiile și zecielile membrilor bisericii și a altor susținători care contribuie voluntar să susțină această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim acest mesaj de speranță cu alții sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să împlinească această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații în întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi calculatorul (computerul) ca să intri la locația noastră pe Web www.gnmagazine.org care îți dă acces la informații generale, numere mai vechi de The Good News [Veștile Bune], broșuri gratuite și multe altele.

De asemenea poți descărca orice broșuri gratuit la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm.